Prima mea lectură

ROȘCOVANA

O PISICUȚĂ A NIMĂNUI

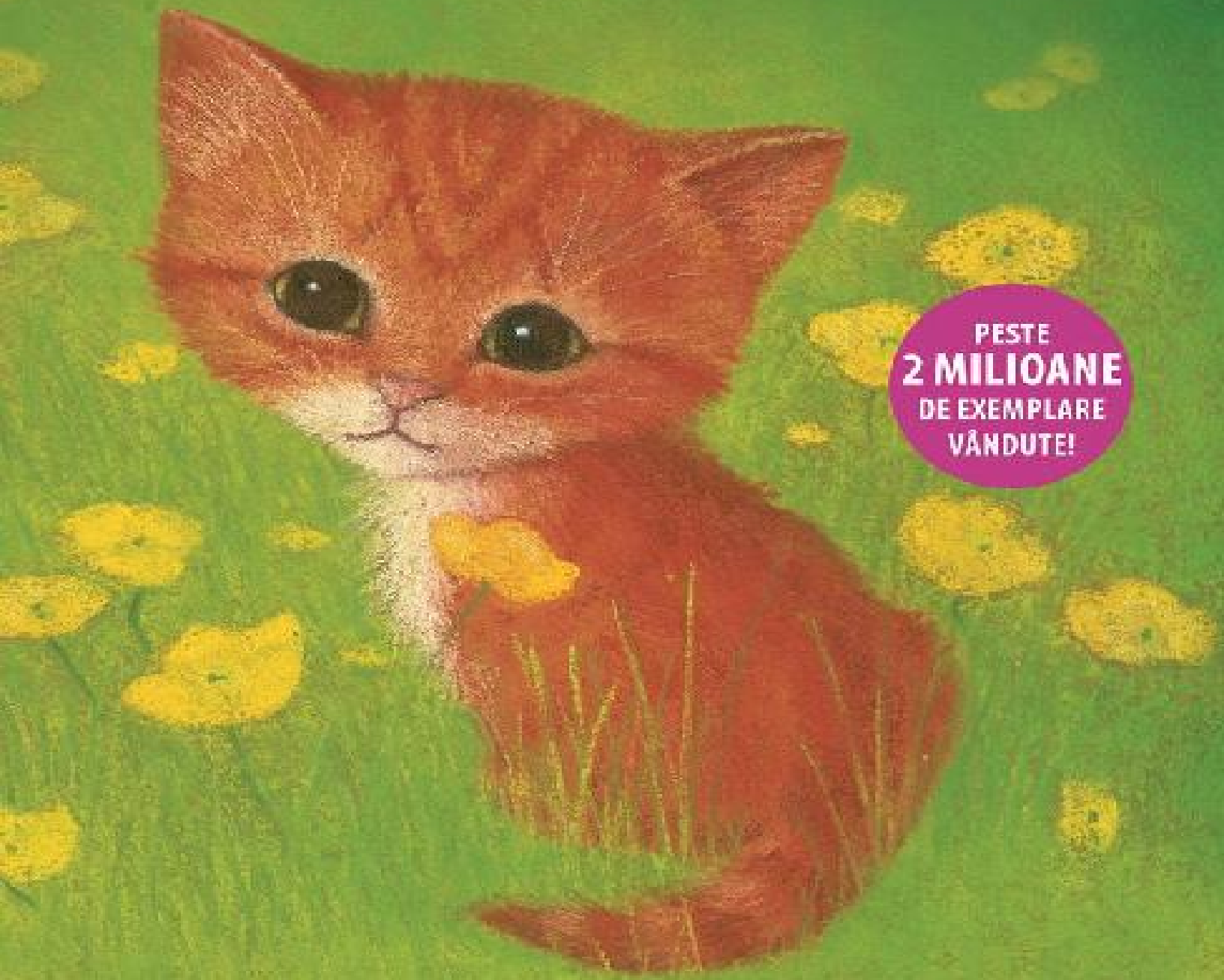

PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

Holly Webb

Prima mea lectură

ROȘCOVANA

O PISICUȚĂ A NIMĂNUI

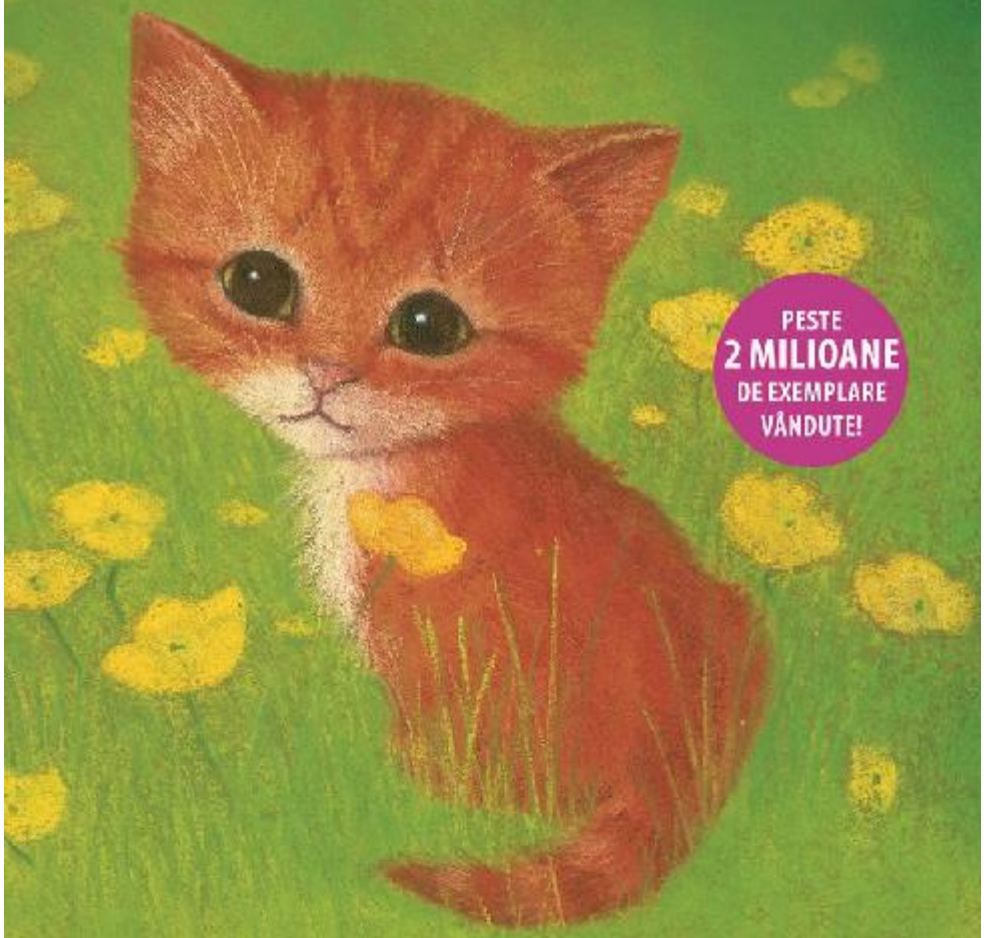

PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

Holly Webb

Prima mea lectură

ROȘCOVANA

O PISICUȚĂ A NIMĂNUI

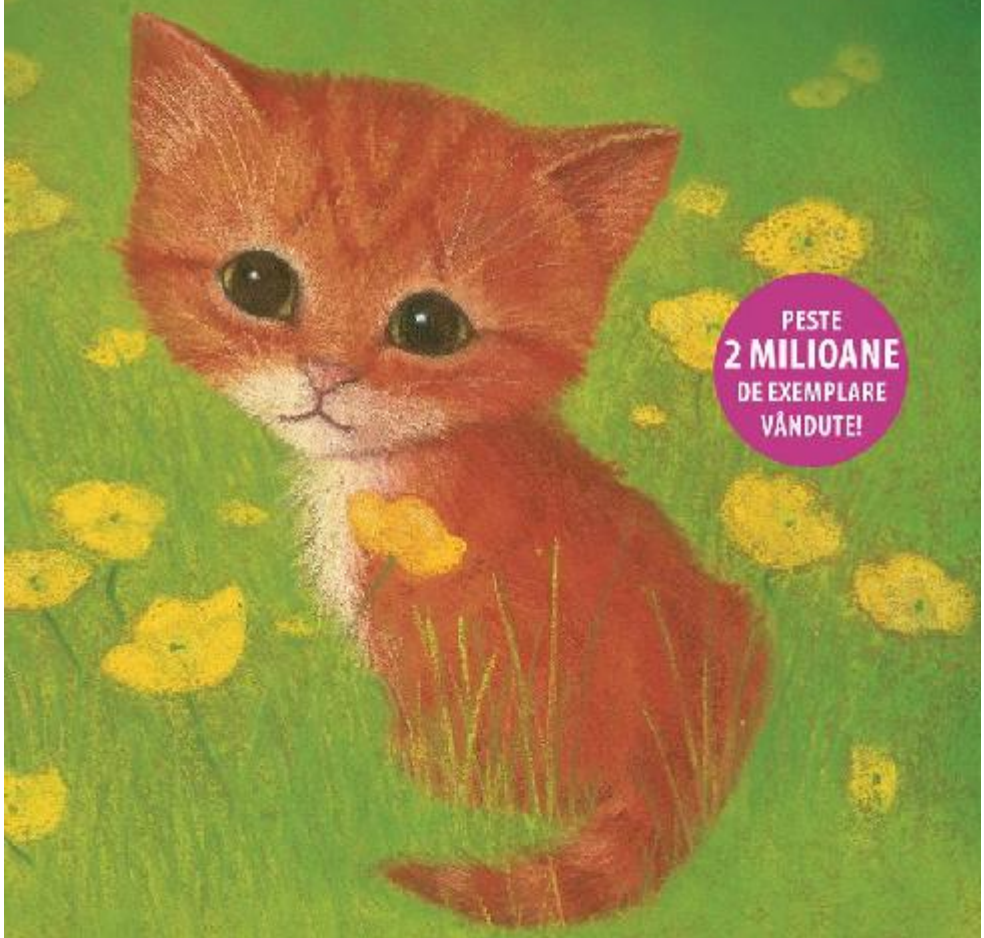

PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

Holly Webb

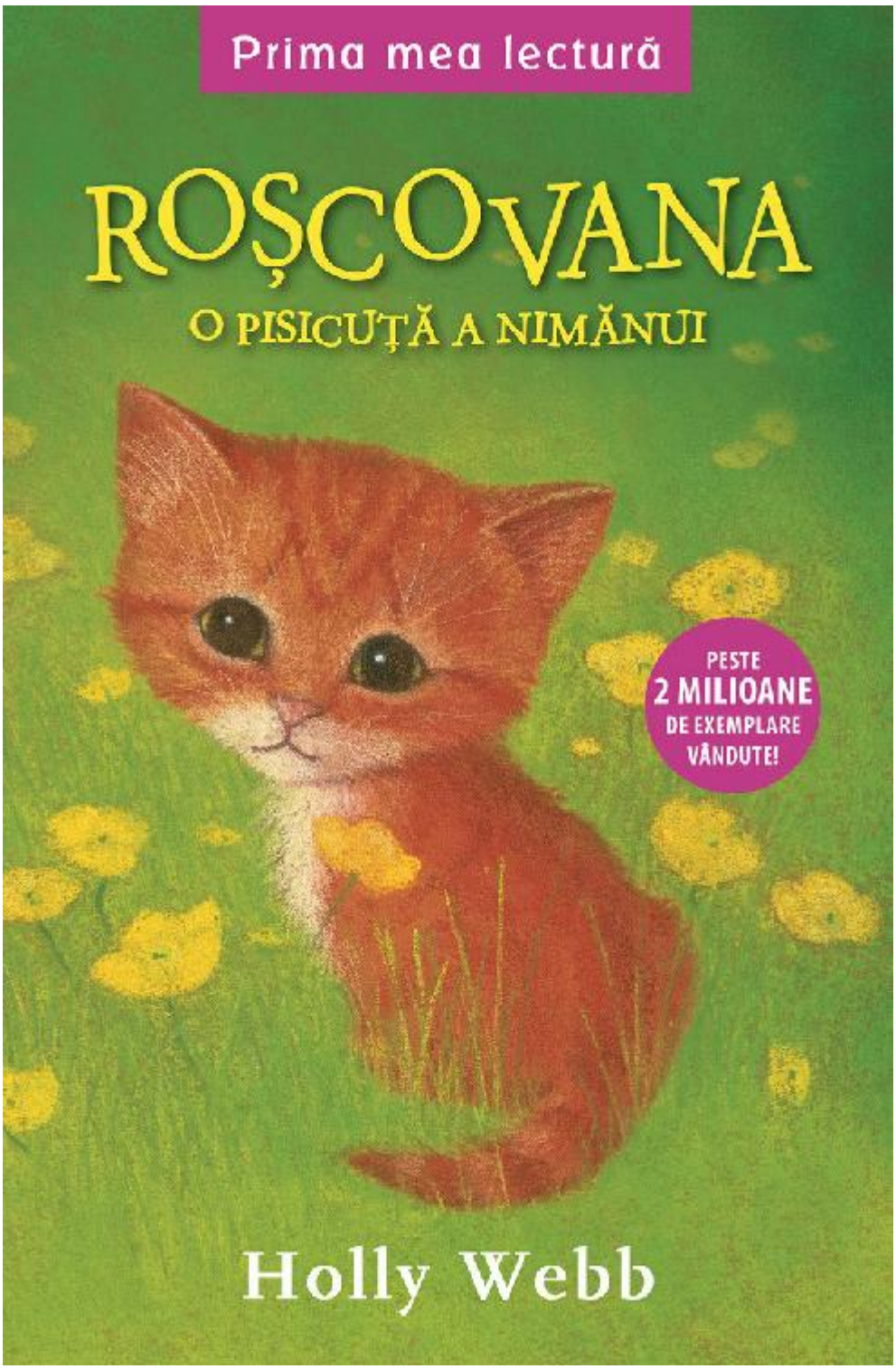

Capitolul unu

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolul șase

Capitolul șapte

Capitolul opt

ROȘCOVANA,

o pisicu}| a nim|nui

Ginger the Stray Kitten

Holly Webb

Text copyright © 2009 Holly Webb Copyright ilustrații © 2009 Sophy Williams Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro www.litera.ro

Roşcovana, o pisicuţă a nimănui Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate Traducere din limba engleză: Justina Bandol
Editor: Vidrașcu și fiii Redactor: Irina Ilie Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Roşcovana, o pisicuţă a nimănui / trad. Justina Bandol – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-3043-8

ISBN EPUB 978-606-33-5127-3

I. Bandol, Justina

82–93–34=135.1

778.534.6

Holly Webb

ROȘCOVANA,
O PISICUȚĂ A NIMĂNUI

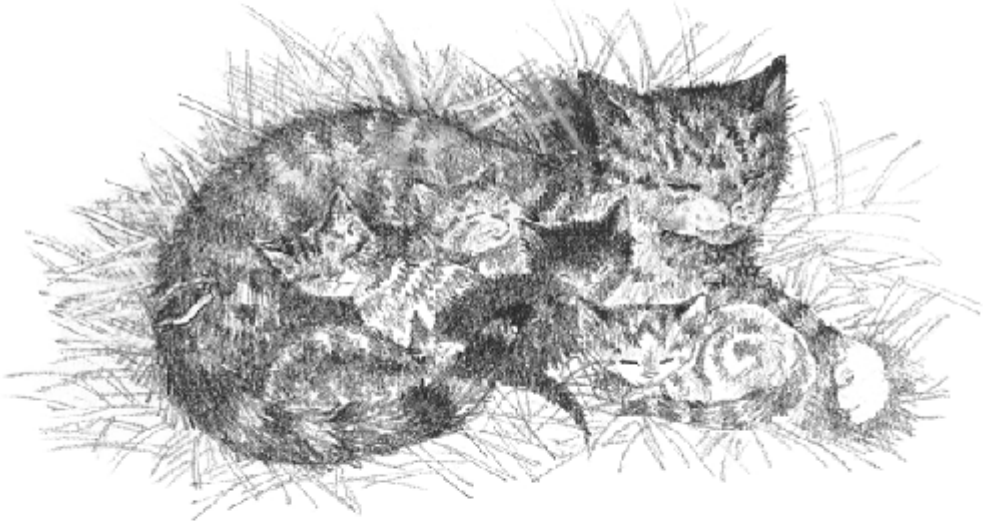

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

LITERA
București
2020

Pentru Sophie

Capitolul unu

– Azi trecem pe lângă fermă? o întrebă Rosie pe bunica, privind-o cu ochi rugători.

Erau mai multe trasee pe care le puteau urma de la şcoală până la casa bunicii, dar cel mai interesant pentru Rosie trecea pe lângă fermă. Asta îi plăcea când o lua bunica de la şcoală, în zilele în care mama ei venea mai târziu de la muncă: în general, bunica nu se grăbea şi n-avea nimic împotrivă să meargă încet, pentru ca Rosie să se poată opri să se uite la pisicile pe care le întâlneau în drum. Fetiţei îi plăceau mult pisicile şi-şi dorea foarte tare să aibă şi ea una, dar deocamdată nu reuşise să-şi convingă mama să-i dea voie.

Bunica zâmbi.

– Păi, cred că am putea. Cu ocazia asta aş lua şi nişte ouă de la doamna Bowen. Poate fac o prăjitură diseară, că tot e sfârşit de săptămână. Se uită apoi gânditoare la Rosie şi spuse: Dar ştii cât îi place doamnei Bowen să stea la taclale. Eşti sigură că n-ai să te plictiseşti?

Fetiţa ridică spre ea o privire uimită şi-şi dădu seama că bunica nu făcea decât s-o tachineze. Ştia că nepoatei sale îi place să meargă la fermă și că, în timp ce ea stătea de vorbă cu doamna Bowen, Rosie se ducea să se uite după pisicile din curte. Erau o mulţime, şi bunica îi spusese că li se zicea „maidaneze“, pentru că nu erau ale nimănui. Rosie nu reuşise niciodată să le numere pe toate, căci se fereau din calea ei, dar aprecia că ar fi fost vreo douăzeci. Doamna Bowen le punea câteodată mâncare, dar în general se hrăneau cu şoarecii pe care-i prindeau în hambare şi magazii.

Fetiţei îi făcea plăcere să-şi închipuie că erau ale ei, cu toate că pisicile adulte nu se arătau, de fapt, deloc prietenoase. Dacă, într-adevăr, stătea liniştită multă vreme pe treapta vechiului tractor abandonat, le vedea în cele din urmă furişându-se pe lângă ea, dar niciuna nu venea să se lase mângâiată.

Una dintre pisicile cele mai drăguţe – albă cu pete mari, mai închise la culoare – născuse cu cinci săptămâni în urmă mai mulţi pui. Rosie îi auzise mieunând în hambar, dar multă vreme nu putuse să-i vadă, căci mama lor îi ascunsese sub nişte baloturi vechi de fân depozitate acolo.

Acum puii alergau prin toată curtea şi nu păreau atât de sfioşi cu oamenii ca pisicile adulte. Rosie spera cu adevărat că va putea să-l îmblânzească pe unul dintre ei. Visa întruna cum avea să-l ia acasă şi să-l crească ea.

Ştia pe care şi-l doreşte cel mai tare: printre cei cinci pisoi se afla o frumoasă pisicuţă roşcată. Era atât de dulce! Avea blana roşcovană, cu o tentă de auriu pal şi cu dungi roşcate mai închise, şi un botic roz strălucitor. Ochii îi erau foarte verzi şi foarte mari, şi fetiţei i se părea că în viaţa ei nu văzuse o pisicuţă mai frumoasă.

Și ei îi spuneau uneori oamenii Rosie Roşcovana, din cauza culorii părului său lung şi buclat. Mama o lăudase întotdeauna că avea un păr deosebit, minunat, şi o asigurase că avea să-i placă tot mai mult pe măsură ce creştea, dar ea nu era prea convinsă. Apoi o văzuse pe pisicuţa roşcată şi simţise că făceau pereche. Erau amândouă roşcate şi mândre de culoarea lor!

Fetiţa ar fi vrut ca pisicuţa s-o lase s-o mângâie. Îşi imagina deja cât de moale trebuie să-i fie blăniţa. Zilele trecute, Roşcovana se apropiase de ea

îndeajuns ca să-i miroasă degetele, dar apoi ţâşnise în lături cu un salt, înainte ca ea să apuce s-o atingă.

Bunica se opri la poarta din spate a doamnei Bowen, care rămăsese întredeschisă, şi Rosie aruncă o privire iscoditoare prin curte. Azi adusese cu ea ceva special pentru pisici şi spera că va reuşi s-o atragă pe roşcată aproape de ea.

Observase la prânz că prietena ei Millie avea sendvişuri cu şuncă. Mama îi punea de obicei cu gem, pentru că acestea îi plăceau lui Rosie cel mai mult, dar azi îşi dăduse seama că pisicuţa ar fi fost probabil foarte încântată de sendvişurile lui Millie, căci şunca mirosea de-a dreptul ispititor. Millie le mânca însă cu o expresie plictisită.

– Nu-ţi plac sendvişurile tale? o întrebase Rosie, care-şi făcea deja un plan în minte.

– Eu am vrut unt de arahide, dar l-a terminat fratele meu, bineînţeles, oftase Millie. Şunca nu-mi place deloc...

– Nu vrei să facem schimb? Mie mi-a rămas numai unul, dar e cu gem, îi propusese Rosie cu speranţă în glas.

– Sigur? Millie părea încântată. N-am ştiut că-ţi place şunca. Poţi să le iei pe amândouă!

Rosie mâncase încet unul dintre ele, iar pe celălalt îl pusese în cutia ei de mâncare.

– Până la urmă, nu ţi-a plăcut nici ție? o întrebase Millie.

Rosie se aplecase la urechea ei. Pisicuţa de care avea grijă i se părea un secret special, pe care nu voia să-l împărtăşească oricui.

– Vreau să-l păstrez. Ţii minte pisicuţa roşcată despre care ţi-am spus că locuieşte la fermă, în drum spre casa bunicii? Acum câteva zile a venit foarte aproape de mine, şi sunt sigură că, dacă aş avea ceva de mâncare, m-ar lăsa chiar şi s-o mângâi. Nu te deranjează, nu?

Millie clătinase din cap.

– Bineînţeles că nu! Ah, ce noroc ai că te duci să te uiţi la pisoi! Sunt mici?

– Doamna care locuieşte acolo cre-de că au cam cinci săptămâni. Sunt foarte drăguţi! Poate te lasă mama ta într-o zi să vii cu mine la bunica şi să-i vezi. Buni sigur n-ar avea nimic împotrivă. Poate să ne facă ea câte-un ceai.

În curte, Rosie despachetă cu grijă sendvişul lui Millie şi începu să rupă bucăţele din el, cu gesturi foarte blânde, încercând să stea cât mai tăcută şi mai nemişcată. Pisicilor nu le trebui mult ca să adulmece mirosul delicios de carne.

Rosie surprinse cu coada ochiului o mişcare în apropiere, o fulgerare neagră pufoasă. Era unul dintre pui, care scosese capul de după roata tractorului, încercând să-şi dea seama de unde venea mirosul. Deodată, sub ochii fetiţei se iviră mai multe căpşoare de pisică, ale căror mustăţi palpitau adulmecând aerul.

Rosie aruncă o bucăţică de sendviş pe jos la oarecare distanţă, şi pisoiul cel mai apropiat, cel negru, făcu un salt şi-o înghiţi pe nerăsuflate. Toţi ceilalţi pui făcură câţiva paşi înainte, nevrând să rămână mai prejos. De data aceasta, Rosie lăsă mâncarea să cadă mai aproape, şi una dintre pisicuţele tărcate se năpusti în goană şi-o înhăţă, îndepărtându-se apoi la fel de iute până unde se simţi în siguranţă, după care se opri şi mâncă.

În clipa următoare, fetiţa simţi cum inima începe să-i bată mai tare: preferata ei venea cu paşi mărunţi prin curte, dornică să capete şi ea ceva de mâncare. Încercă să arunce următoarea bucăţică înspre roşcată, dar pisicuţa tărcată ajunse prima la bucăţica de sendviş şi o înhăţă imediat, chiar de sub nasul surioarei sale. Aceasta îi aruncă lui Rosie o privire rugătoare. „Mi-e atât de foame!“ părea ea să spună. „Te rog, nu mă lăsa să flămânzesc!“

De data asta, fetiţa îi aruncă o bucată mare. Roşcovana puse laba pe ea şi şuieră posesiv când ceilalţi pisoi o înconjurară. Rosie râse tare – chipul furios al pisicuţei era foarte haios –, şi, o fracţiune de secundă, puii se uitară

la ea consternaţi, cu ochii mari, după care ţâşniră înapoi către ascunzătorile lor.

– Of, fir-ar! şopti Rosie ca pentru sine, ocărându-se că făcuse atâta zgomot.

Dar roşcata nu se depărtase decât câţiva paşi şi acum privea ţintă bucata de sendviş, şovăind. Era într-adevăr mâncare – dar zăcea în apropierea unei fetiţe gălăgioase. Ce-ar fi trebuit să facă? Pisicuţa o examină pe Rosie cu atenţie. O mai văzuse, venea pe aici destul de des. De obicei nu făcea zgomot, iar acum tăcuse. Nici măcar nu se mişca. Şi avea în mână încă o bucată zdravănă de şuncă.

Se năpusti şi înfulecă dumicatul dintr-o înghiţitură, apoi privi în jur. Fratele şi surorile ei se ascundeau încă. Dacă venea ceva mai aproape de fetiţă cât timp ei nu erau aici, poate avea să mai primească de mâncare... Nervoasă şi pregătită s-o zbughească în orice moment dacă ar fi auzit-o pe Rosie că scoate iar sunetul acela, se furişă mai aproape, cu ochii pironiţi asupra feliei de şuncă.

Rosie îi aruncă grijulie încă o bucăţică, de data asta mult mai aproape de picioarele ei.

Pisicuţa o privi fix, cu suspiciune. Rosie se uită şi ea în ochii ei. Poate azvârlise într-adevăr dumicatul prea aproape. Dar Roşcovana se hotărî să pună o lăbuţă în faţă, precaută, apoi pe cealaltă, şi, încet, ajunse aproape lângă ţintă. Începu să hăpăie sendvişul, cu privirea îndreptată spre Rosie.

Când termină, se lăsă în funduleţ şi o privi încrezătoare, lingându-se pe mustăţi. Aruncă apoi o privire scurtă în spate. Ceilalţi pui se uitau cu toţii la ea, dar nu făceau niciun pas înainte. Mâncarea ar fi putut fi numai a ei! Pisicuţa ştia că e riscant, dar sendvişul era prea bun. Trebuia să mai ia măcar o bucată!

Rosie nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Roşcata se afla la numai un metru de piciorul ei, aproape că putea s-o mângâie. De data asta, în loc să arunce mâncarea, întinse doar mâna, în care avea ultimele bucăţele de sendviş.

Roşcovana o pironi cu o privire suspicioasă. Ce-ar fi trebuit să facă acum? Mirosul mâncării era delicios. Putea pur şi simplu să se repeadă şi s-o înşface, nu? Veni cu paşi mici şi iuţi, cu mustăţile tremurând, şi linse repede câteva firimituri din mâna lui Rosie, apoi se dădu iar înapoi, să se uite la ea.

După care auzi un foşnet şi privi în jur. Fratele şi surorile ei începuseră să se furişeze mai aproape! Văzuseră că ea nu se temea, aşa că îşi făcuseră şi ei curaj. Dacă nu înfuleca iute restul de sendviş, probabil avea să trebuiască să-l împartă.

Se întoarse rapid spre Rosie şi începu să mănânce cât putea de repede, lingând firimiturile cu limbuţa ei aspră. Fetiţa se stăpâni să nu chicotească – pisicuţa o gâdila în palmă!

În câteva secunde, Roşcovana dăduse gata totul. Se uită aproape cu enervare la mâna întinsă – se întreba, desigur, când avea să mai scoată la iveală ceva de mâncare.

– Iartă-mă, s-a terminat, îi şopti Rosie. Dar data viitoare îţi mai aduc. Sunt sigură că mama o să-mi facă sendvişuri cu şuncă dac-o rog, şi o să ţi le aduc ţie pe toate.

Pisicuţa o măsură cu o privire întrebătoare, şi Rosie întinse mâna spre ea. Roşcata i-o linse, dar nu mai găsi nicio bucăţică de şuncă.

Fetiţa o mângâie uşor pe creştet, şi ea sări cât colo, uimită, privind-o cu ochii ei uriaşi de culoarea smaraldului. „Pentru ce?“ părea că spune. Rosie îşi dădu seama că pur şi simplu nu era obişnuită să fie mângâiată. Nu ştia că ea încearcă să fie drăguţă. Asta o întristă.

– Rosie! Unde eşti? auzi glasul bunicii dinspre uşa gospodăriei.

Pisicuţa ţâşni să se ascundă în hambar, după fratele şi surorile ei, iar Rosie se ridică în picioare, oftând. Reuşise totuşi s-o mângâie. Era o mică victorie. Roşcata era tare mică şi slăbuţă, dar avea o blăniţă minunat de moale, exact aşa cum îşi închipuise ea. Fetiţa îşi dorea mai mult ca oricând să aibă o pisicuţă exact ca ea...

Capitolul doi

Sâmbătă şi duminică, Rosie se gândi aproape numai la Roşcovană. Faptul că o lăsase s-o mângâie era un mare pas înainte. Poate va izbuti chiar s-o îmblânzească. La urma urmei, era încă foarte mică.

Stătu visătoare la masa din bucătărie, schiţând pe o foaie de hârtie imaginea pisicuţei, în timp ce mama ei scria lista de cumpărături. Nu era uşor să-i deseneze corect fâşiile de culoare din blană, aşa că o tot lua de la capăt.

– E foarte frumos ce faci tu aici! îi spuse mama, aplecându-se peste umărul ei.

Rosie scutură din cap.

– Faţa ar trebui să fie mai trandafirie. N-am eu creionul potrivit.

– Deci e o pisică adevărată? întrebă mama. Una dintre cele pe care le vezi pe drumul de la şcoală acasă?

– E din curtea doamnei Bowen, spuse Rosie. Ştii tu, doamna care ţine ferma aceea mică pe strada bunicii, cam la două minute de casa ei. Sunt cinci pui,

de fapt. Cred că ţi-ar plăcea şi ţie.

Se uită cu încredere la mama ei: dacă ar veni şi ea să vadă cât de drăguţi sunt pisoii, ar lăsa-o poate s-o ia pe roşcată acasă. Dacă reuşea ea s-o îmblânzească...

– Arată foarte drăguţ, încuviinţă mama. Dar ai grijă, te rog! Pisicile maidaneze pot să aibă tot felul de boli.

Rosie oftă. Nu era tocmai cel mai încurajator răspuns...

Luni dimineaţă, mama ei nu pricepu de ce Rosie abia aştepta să plece la şcoală.

– În ritmul ăsta, o să ajung la slujbă prea devreme, spuse ea. Ce-i cu tine, draga mea? De obicei, eu sunt cea care te împinge de la spate.

Rosie nu făcu decât să zâmbească. Cu cât ajungea mai devreme la şcoală, cu atât avea să vină mai repede vremea să plece acasă, şi atunci putea s-o convingă pe bunica să treacă din nou pe la fermă. Sau cel puţin aşa simţea ea, cu toate că, în realitate, ştia că n-are nicio importanţă cât de devreme ajunge la şcoală.

Avusese grijă ca mama să-i cumpere şuncă pentru sendvişurile din săptămâna aceea şi o rugase să-i dea în fiecare zi şi câte un iaurt, ca să poată să păstreze sendvişurile pentru pisici şi să n-o doară burta de foame toată după-amiaza.

Din fericire, bunica nu avu nimic împotrivă să meargă din nou la fermă şi să stea de vorbă cu doamna Bowen. Rosie o luă la fugă înaintea ei pe stradă, chemând-o să se grăbească.

– Nu pot mai repede de-atât, Rosie, spuse bunica. Chiar îţi plac pisicuţele astea, am impresia!

Se încruntase puţin, dar fetiţa tocmai se întreba dacă Roşcovana avea s-o recunoască, şi nu observă.

De data asta i se păru că pisicile îşi făcură apariţia mai repede. Ea se aşezase ca de obicei pe treapta tractorului ruginit. Era limpede că o ţinuseră minte drept o persoană care le aducea mâncare. Roşcata fu prima; mustăţile lungi şi albe îi zvâcneau. Rosie ar fi vrut să n-o mai vadă atât de speriată de ea, s-o poată lua acasă şi să-i poarte de grijă. Rupse sendvişul şi împrăştie câteva bucăţele în jur, sperând că pisicuţa avea să aibă din nou curaj să vină aproape.

Roşcata adulmecă fericită aerul. Şuncă, iarăşi! Fraţii ei nu erau nici pe departe atât de temerari, aşa că avea să mănânce totul singură. Era convinsă că fetiţa nu prezenta niciun pericol – data trecută pusese mâna pe ea, dar cu foarte multă delicateţe. Fusese chiar plăcut. Era chiar dispusă s-o lase s-o mai mângâie o dată, dacă-i adusese şuncă.

Rosie o urmări furişându-se pas cu pas şi întinse spre ea o bucată apetisantă. Pisicuţa o ronţăi discret, puţin câte puţin, apoi îşi frecă uşor fruntea de degetele fetiţei, parcă în semn de recunoştinţă. Rosie întinse mâna stângă, în care mai avea o bucată de sendviş, şi o scărpină încetişor după urechi cu dreapta.

Roşcata ridică privirea spre ea, încă nedumerită. De ce ar fi vrut cineva s-o atingă aşa? Dar nu se simţea deranjată. Dădu chiar să toarcă, pentru foarte scurt timp. Simţea că o mănâncă pe undeva pe lângă urechi, şi fetiţa o scărpina exact în locul potrivit.

Termină şi ultimul sendviş şi se uită ţintă la Rosie, mirosindu-i degetele ca să vadă dacă mai apărea ceva de mâncare. Dezamăgită, căscă, scoţând la iveală limbuţa roz lucioasă, şi sări pe coada surioarei sale tărcate, gata de hârjoneală.

Fetiţa se uită la ele, chicotind încetişor în sinea ei. Erau atât de caraghioase! Poate mâine avea să le aducă o bucățică de sfoară – era sigură că le-ar fi plăcut.

Puii o zbughiră apoi pe neaşteptate, şi Rosie se întoarse şi o văzu pe bunica ieşind din casa doamnei Bowen, luându-şi la revedere de la ea. Arăta puţin îngrijorată, şi fetiţa sări iute în picioare.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă ea în timp ce se îndreptau spre poartă.

Bunica se uită la nepoţica ei şi scoase un oftat.

– Voiam de mult să-ţi spun, Rosie, zise ea. Doamna Bowen se mută – o sălocuiască la fiul ei, într-un alt sat. Gospodăria asta e puţin cam prea mare ca s-o mai poată întreţine singură.

Fetiţa se uită lung la bunica, uimită. Nu-şi putea închipui ferma fără doamna Bowen.

– Aşa… Şi cine o să vină în locul ei? întrebă ea. Doamna Bowen vinde casa?

Aruncă o privire înapoi spre poartă. Nu se vedea nicio pancartă „de vânzare“.

– Nnnu… Bunica şovăi. Adică, ba da, cred că o vinde. Terenul a fost cumpărat de o firmă de construcţii. Casa şi dependinţele o să fie demolate şi pe locul lor se vor construi nişte reşedinţe mai moderne. Doamna Bowen a semnat contractul cu ceva timp în urmă, şi acum îşi strânge lucrurile şi le mută treptat în casa fiului ei. Săptămâna asta o să plece de tot.

Rosie scoase un geamăt. Atât de repede! Apoi o săgetă un gând neliniştitor.

– Bunico, dar ce-o să se întâmple cu pisicile? Doar n-o să rămână acolo, pe şantier! Unde-o să se ducă?

– Cu ele s-a aranjat, Rosie, zise bunica pe un ton mângâietor, trecându-şi un braţ pe după umerii fetiţei. Doamna Bowen i-a rugat pe cei de la centrul pentru animale din Wilmerton să le găsească un adăpost. O să vină mâine să le ia, aşa mi-a spus. Le fac un examen veterinar şi pe urmă o să le caute pisoilor stăpâni. Cât despre pisicile adulte, trebuie să găsească pe cineva care are o fermă sau nişte grajduri, ca să le ţină în curte, ca aici.

Rosie încuviinţă din cap.

– Dar eu n-am să le mai văd, spuse ea cu tristeţe, şi vocea îi tremură puţin. Nici pe Roşcovană… şi tocmai începuse să mă placă, bunico! M-am… mă gândeam chiar s-o iau acasă, dacă reuşeam s-o conving pe mami…

– Nici nu mă mir că începuse să-i placă de tine, odată ce-i aduceai toate sendvişurile tale, zâmbi bunica. Doamna Bowen are ferestre, şi nici eu nu sunt oarbă, Rosie!

– Ah! Fetiţa ridică ochii, roşind uşor. N-ai să-i spui mamei, nu-i aşa?

– De data asta nu. Dar cred că ar fi fost mai bine dacă îţi mâncai sendvişurile şi, cu banii de buzunar, îi cumpărai nişte gustări pentru pisici, îi sugeră bunica. Nu ştiu dacă mamei i-ar plăcea să afle că face sendvişuri pentru o seminţie de pisici vagaboande.

– Acum nu mai contează, spuse Rosie cu vocea sugrumată de plâns. Oricum n-am să le mai văd niciodată!

În seara aceea, când veni s-o ia de la bunica, mama fu surprinsă să vadă figura amărâtă şi tăcută care coborî de la etaj.

– Ce-i, Rosie? Ai avut o zi proastă la şcoală? o întrebă ea.

Fetiţa clătină din cap.

– Du-te şi ia-ţi lucrurile! o îndemnă bunica şi, în timp ce nepoţica ei îşi punea cărţile, caietele şi penarul în ghiozdan, îi povesti mamei ce se petrecea, aşa încât mama nu mai repetă întrebarea.

Tot drumul spre casă, Rosie privi abătută pe geamul maşinii. Ei locuiau ceva mai la marginea satului decât bunica. Probabil, la ora asta, cei de la

centrul pentru animale căutau deja stăpâni pentru pisici, îi trecu prin cap. Ah, toţi norocoşii care aveau să primească în curând câte un pisoiaş! Rosie se întrebă cine avea s-o adopte pe Roşcovană. Poate chiar vreo fetiţă de vârsta ei. Era totuşi sigură că nimeni n-avea s-o iubească la fel de mult ca ea. Se simţea teribil de geloasă.

Deodată se îndreptă de spate, privind curioasă prin parbriz. Şi de ce, adică, n-ar fi chiar ea fetiţa aceea? Pisicuţa avea nevoie de un nou cămin şi o plăcea. Îi găsise şi un nume, Roşcovana. Era perfect!

Doar că trebuia s-o convingă mai întâi pe mama…

– Ce-i, Rosie? o întrebă aceasta. N-am călcat niciun iepure, nu? Eu n-am simţit nimic sub roţi.

– Ce? Nu! Mami, putem să avem şi noi un pisoi? bolborosi fetiţa. Te rog! Pisicile doamnei Bowen au nevoie de un nou stăpân, iar noi am fi tocmai buni, nu crezi?

Mama nu spuse nimic timp de un minut, şi Rosie se uită la ea fremătând de speranţă. Cel puţin nu refuzase din start.

– Nu ştiu, iubito, murmură mama în cele din urmă. Ar fi frumos să avem un animal de casă, dar pisoii de acolo au crescut cam sălbatici. Nu sunt obişnuiţi cu oamenii. Nu ştiu dacă noi am fi stăpânii potriviţi. Cred că le-ar trebui cineva care ştie mai multe despre pisici.

– Dar am putea să învăţăm, mami! exclamă Rosie nerăbdătoare. Şi puii chiar au nevoie de un cămin. Nu ţi-a spus buni că mâine vin cei de la centrul pentru animale? Îţi dai seama cât o să le placă acolo, în cuşti! E o pisicuţă chiar foarte drăguţă, mami, şi e aproape domesticită. Mă lasă s-o mângâi şi îmi mănâncă din palmă. Ar fi perfectă ca animal de casă!

– Bine, o să mă gândesc. Poate mergem să-i vedem, să-mi dau şi eu seama cât sunt de domesticiţi, de fapt. Nu cred că mi-aş dori un pisoi care să mi se caţăre pe perdele ca Tarzan…

Rosie radia de fericire. Nu se mai îndoia acum că Roşcovana e deja a ei. Era atât de fermecătoare, încât mama avea să fie pur şi simplu cucerită!

La fermă, pisicuţa roşcată se ghemui lângă mama ei, alături de fratele şi surorile sale, într-un morman de fân din vechiul hambar. Era un culcuş confortabil, şi ea îşi linse somnoroasă lăbuţa. Se gândea la fetiţa aceea şi se întrebă dacă avea să vină şi a doua zi. Poate le mai aducea mâncare şi poate avea s-o mângâie din nou. Ei îi plăcuse – era aproape ca atunci când mama îi lingea urechile.

Se înghesui în surioarele ei tărcate şi închise ochii. Fânul era moale şi cald, şi ea adormi repede, fără să-i treacă prin cap că în curând viaţa avea să i se schimbe cu totul.

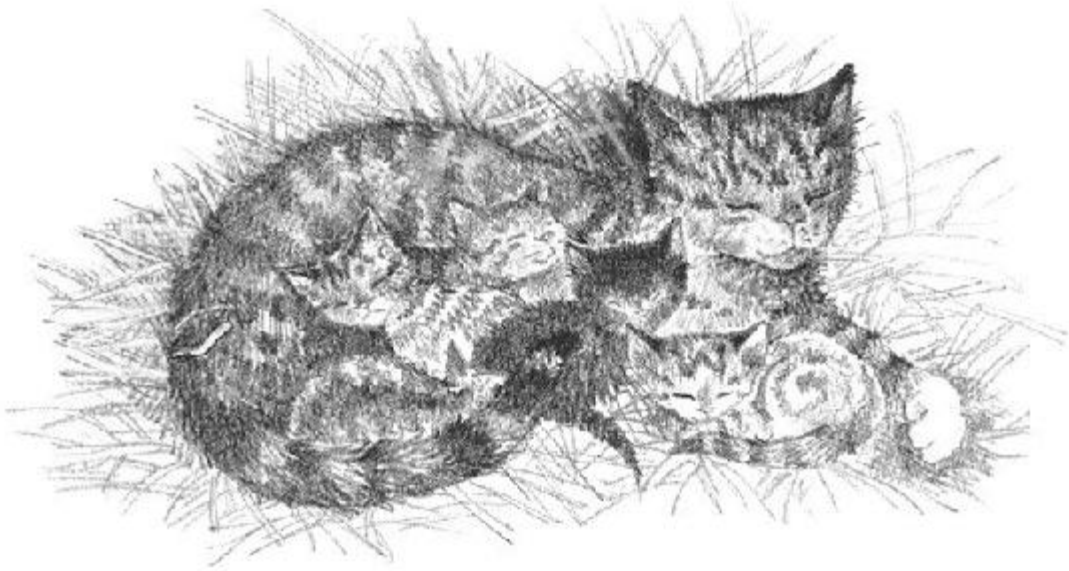

Capitolul trei

A doua zi dimineaţă, pisoii fură treziţi brusc de zgomotul unui vehicul care intra în curte. Doamna Bowen nu avea maşină, iar ouăle le ducea să le vândă de obicei la magazinul din sat, aşa că foarte rar venea cineva cu maşina la fermă. Pisoii clipiră somnoroşi unii la alţii, apoi se uitară curioşi afară din culcuşul de fân. Mama lor, o pisică tărcată cu pete mari maronii, se duse la uşa hambarului şi se uită afară. Roşcata porni cu paşi mărunţei după ea, curioasă să afle ce se petrece. Se vârî între labele din faţă ale mamei şi dădu roată cu privirea prin curte.

Doamna Bowen stătea lângă o dubă parcată cu spatele, alături de două fete. Una dintre ele deschise uşile maşinii şi începu să descarce nişte cutii de formă bizară. Duba mirosea ciudat, i se păru pisicuţei. Nu simţise niciodată până atunci un asemenea miros. Şi ce erau cutiile acelea de sârmă?

Mama ei urmărea încordată mişcările oamenilor, cu mustăţile zbârlite. Fratele şi surorile ei începură să miaune şi să scâncească în culcuş, căci simţiseră izul de frică pe care îl emanau mama lor şi celelalte pisici adulte ieşite să se uite. N-aveau încredere în oameni. Pisica tărcată se retrase

câţiva paşi în hambar, încât Roşcovana rămase descoperită, şi o împunse tare cu botul în şezut.

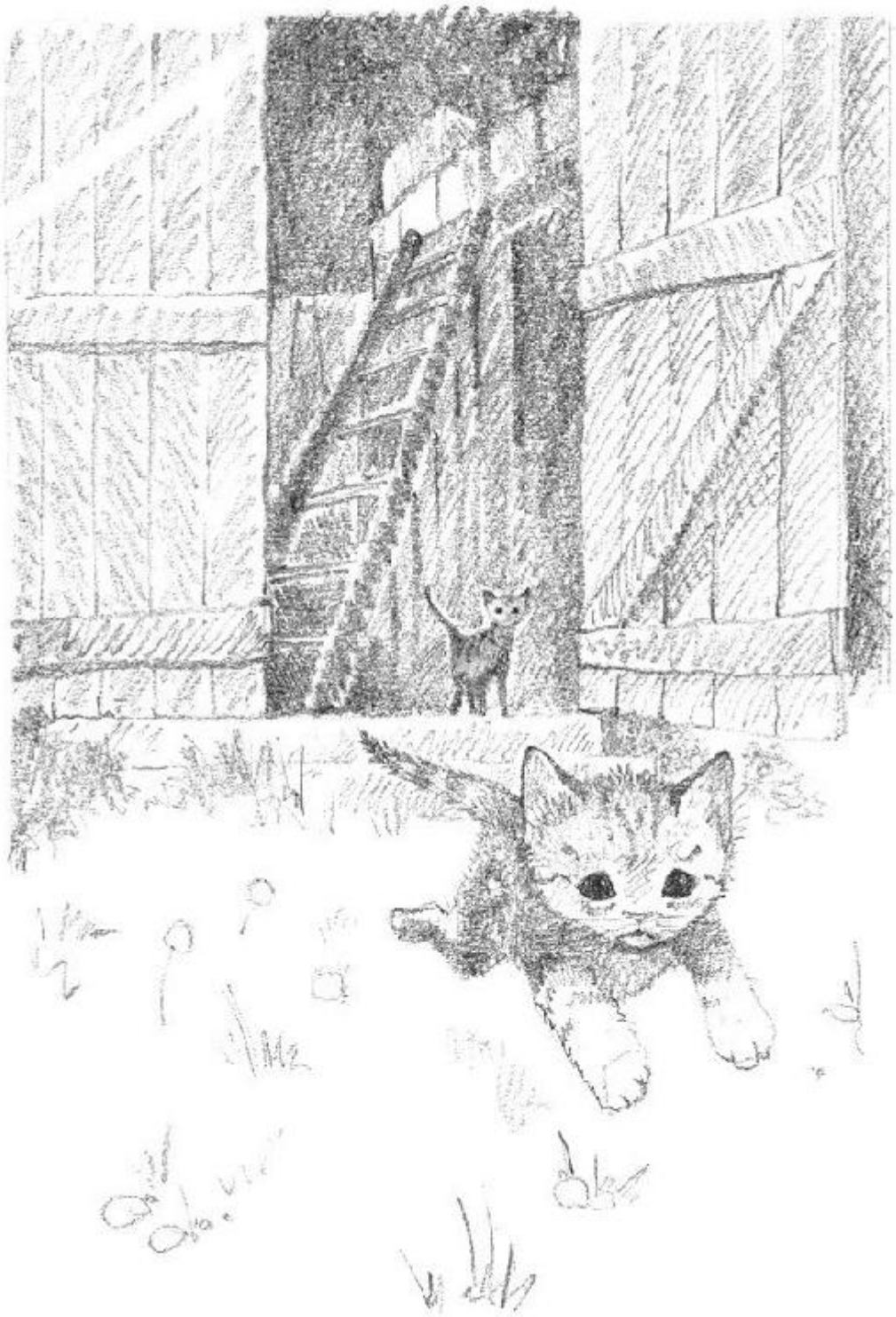

Ea întoarse capul şi o privi cu uimire. Ce se petrecea? De ce o împinsese? Se juca oare? Apoi văzu că ochii i se măriseră de frică şi că blana i se ridicase ca o creastă pe spinare. Nu era niciun joc. Mama o lovi cu laba, aruncând-o afară, în curte, şi apoi şuieră spre ea, cu urechile lipite de cap. Era limpede ce-i spunea să facă.

„Fugi!“

Pisicuţa o zbughi de lângă uşa hambarului către tractorul abandonat. O anvelopă ieşise de pe janta roţii uriaşe, şi ea găsise această ascunzătoare foarte bună în timp ce se juca şi se zbenguia cu surorile sale. Acum aşteptă acolo, cu inima bubuindu-i în piept de spaimă, încercând să înţeleagă ce se întâmpla.

Mama lor intrase repede în hambar, să încerce să-i scoată de acolo pe fratele şi pe surorile ei, şi câteva dintre celelalte pisici încercau şi ele să fugă. Dar, îndată ce-şi dăduseră seama că pisicile le observaseră, cele două fete instalaseră o plasă în jurul uşii hambarului. Acum îşi puseseră nişte mănuşi mari şi prindeau pisicile cu nişte obiecte bizare, care le apucau de gât.

Roşcata privi cu groază cum, unul câte unul, fratele şi surorile sale fură prinşi şi instalaţi în cuşti de sârmă. Îi auzi mieunând cu disperare când cuştile fură încărcate în dubă. Apoi una dintre fete o porni cu paşi mari chiar către tractorul unde se ascundea ea.

Pisicuţa se făcu mică, ghemuindu-se cât mai în adânc. Nu voia ca fata s-o vadă, dar acum ea nu mai putea să vadă ce se întâmplă. Unde îi duceau pe fratele şi surorile ei? Oare erau toţi în duba aceea care mirosea atât de urât? O prinseseră şi pe mama lor? Nu vedea! Dădu nervoasă din coadă în timp ce fata trecu pe lângă ea, uitându-se peste tot în jur – oare ei voia să-i dea de urmă? Roşcovana se chirci cât putu, cu ochii măriţi de groază.

– Tocmai am prins-o pe ultima! Bine că mi-am pus mănuşile, că se zbătea în ultimul hal! strigă o voce din cealaltă parte a curţii.

Pisicuţa ascultă apoi cum fata se îndepărtează de tractor şi cum uşile dubei se închid cu un pocnet.

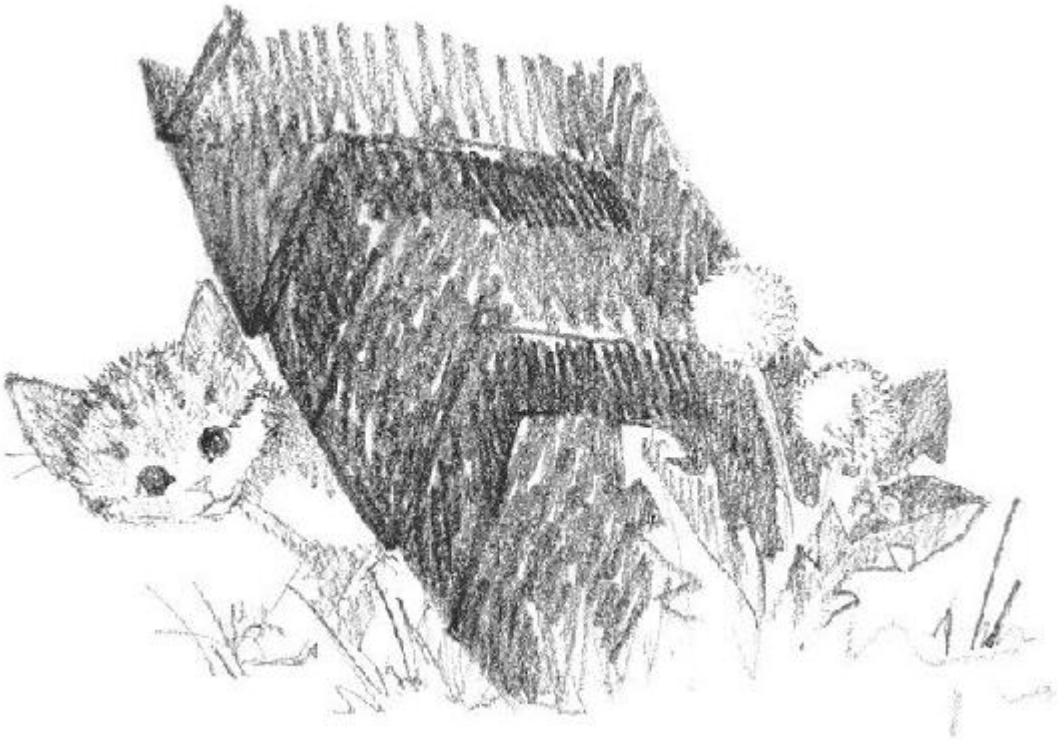

În timp ce vehiculul pleca, un botic rozaliu umed ieşi la iveală de după roata tractorului. Roşcata se uită cum duba trecea zdrăngănind printre porţile deschise ale fermei, ducându-i pe fratele şi pe surorile ei, şi scoase un mieunat jalnic. Oare ar fi trebuit să se ia după ei? Dar era sigură că mamei ei nu-i plăcuse locul unde aveau să fie duşi. Ea unde era? Oare izbutise să se ascundă? Oare avea să vină s-o găsească, acum, că oamenii plecaseră? Sau poate ar fi trebuit s-o caute ea?

Se furişă afară din ascunzătoare şi începu să cutreiere curtea. Mirosea a loc gol, şi nu mai dădu nicăieri de nicio pisică. Şi totuşi, nu-i venea să creadă că mama ei o abandonase. Nu se putea! Chiar dacă fusese prinsă, tot trebuia să fi scăpat cumva!

Ocoli hambarul, mieunând trist şi sperând s-o revadă cât mai curând, pentru că i se făcuse deja foame. Poate se dusese să vâneze vreun şoricel, ca să i-l aducă ei la micul dejun. Da, asta trebuie să fie!

Pe măsură ce dimineaţa se apropia de prânz, pisicuţa se simţi tot mai flămândă. Îşi căută mama prin curte, mieunând amărâtă, dar ea nu mai apăru.

În cele din urmă, veni lângă zidul casei, atrasă de mirosurile din tomberoanele de gunoi. Doamna Bowen îşi golise bufetele şi frigiderul, şi în pubele erau câţiva saci negri. Roşcovana dădu cu lăbuţa peste unul din ei până-l găuri şi reuşi să scoată o bucăţică de brânză veche. O ronţăi încet, deşi nu era prea bună; dar tot era mai bine decât nimic.

Până la urmă, o mâncă pe toată. Mustăţile îi zvâcneau din pricina gustului cam neplăcut. Ar fi vrut să vină iar fetiţa aceea cu sendvişurile, să-i mai aducă din şunca ei delicioasă. Fusese uimită când o mângâiase, dar îi plăcuse. Dacă s-ar fi întors acum, ea nu s-ar mai fi simţit atât de singură, şi poate că i-ar fi plăcut din nou atingerea aceea delicată. Ah, de-ar veni cineva, oricine!

După şcoală, Rosie aproape c-o târî pe bunica până la fermă.

– Bine, drăguţo, bine! Dar nu stăm mult. Doamna Bowen e încă ocupată cu împachetatul. Mâine se mută. N-avem voie s-o deranjăm, spuse grijulie bunica.

– Ştiu, dar trebuie să aflu neapărat ce s-a întâmplat cu pisicile, dacă a venit cineva azi după ele. Mama zicea că am putea să trecem repede pe la centrul de animale în drum spre casă. Rosie se uită la bunica, şi ochii îi străluciră. Dacă-i place de roşcata mea, poate o luăm acasă chiar în seara asta!

Bunica zâmbi. Îi plăcea să-şi vadă nepoţica atât de fericită, deşi nu ştia dacă mama ei avea să se învoiască atât de uşor să ia un pisoi în casă.

Doamna Bowen le făcu semn cu mâna de la fereastra bucătăriei. Îşi punea cu grijă porţelanurile într-o cutie mare şi părea puţin încălzită şi preocupată.

– Au venit? o întrebă Rosie cu însufleţire. Au dus pisicile la centrul pentru animale?

Doamna Bowen zâmbi.

– Da, draga mea. Azi-dimineaţă.

– Aveţi cumva adresa? continuă Rosie cu însufleţire. Mama zice că putem să mergem să vedem pisoii – poate mă lasă chiar să-l iau pe unul dintre ei! Pe pisicuţa roşcată, o ştiţi?

Doamna Bowen îi scrise adresa, şi Rosie împături bucata de hârtie şi o vârî cu grijă în buzunar.

Mama spusese că va încerca să plece puţin mai devreme de la muncă în seara aceea, ca să apuce să treacă împreună cu Rosie pe la centrul pentru animale, aşa că fetiţa stătea la geam în casa bunicii, aşteptând nerăbdătoare să zărească maşina. Când mama sosi în cele din urmă, ea se repezi pe uşă afară, s-o întâmpine.

– Pisoii sunt la centrul pentru animale, mami! Am aici adresa. Hai să mergem, e deschis doar până la şase! o rugă ea.

Mama râse.

– Bine, bine! Dar nu uita, Rosie, ştiu că-ţi doreşti s-o luăm pe pisicuţa aceea acasă, dar mai am nevoie de timp să mă gândesc. Şi, oricum, nu-mi

imaginez că o să putem lua vreun pui chiar în clipa asta. Trebuie să-i examineze un medic veterinar, ca să fim siguri că sunt sănătoşi.

Rosie încuviinţă din cap.

– Bine, dar hai cel puţin să mergem să-i vedem! se rugă ea.

În sinea ei era convinsă că, după ce-o vedea pe Roşcovană, mama ei avea să cedeze. Poate, într-adevăr, n-o puteau lua azi acasă, dar oricum le puteau spune celor de la centru că o voiau!

Adăpostul de animale se afla în satul învecinat. Fata de la recepţie ştia de pisoiaşii nou-sosiţi şi zâmbi auzind întrebările nerăbdătoare ale lui Rosie.

– Sunt sigură că puteţi merge să-i vedeţi, spuse ea. De obicei, nu lăsăm lumea să intre la ei până când nu le facem controlul medical, dar dumneavoastră înţeleg că-i cunoaşteţi…

Le conduse pe Rosie şi pe mama ei spre o sală din spate, în care se aflau nişte cuşti spaţioase.

Fetiţa o zări imediat pe mama puilor. Pisica se plimba prin cuşca ei cu paşi mari, neliniştiţi.

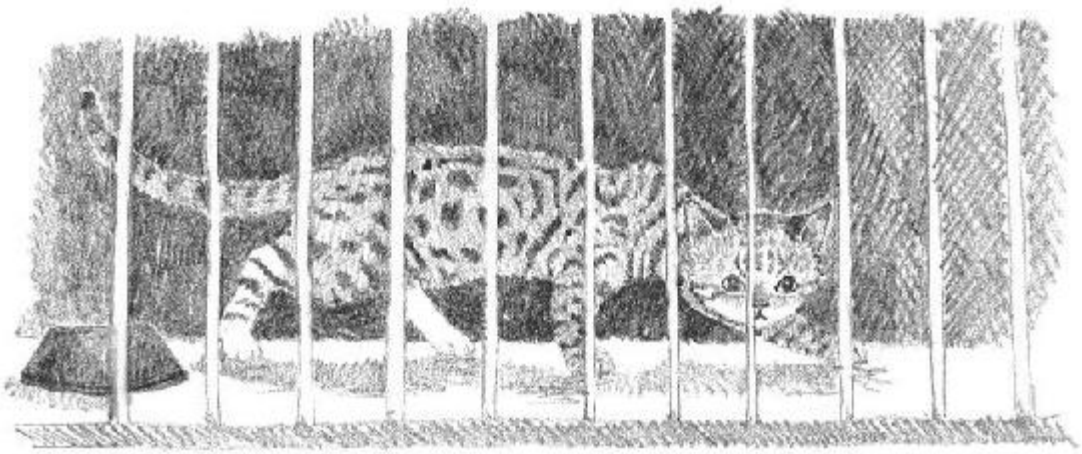

– Ah, nu-i place deloc să stea închisă! Şi probabil e supărată că n-a fost pusă la un loc cu pisoii, spuse Rosie cu glas trist.

Fata care le condusese dădu din cap afirmativ.

– Ştiu, dar, fiindcă e o pisică vagaboandă, puii trebuie separaţi de ea de acum încolo, înainte să crească prea mult. Pentru că ei au nevoie să se deprindă cu oamenii şi ca să aibă şanse să se adapteze când vor ajunge în noile lor cămine. Sunt în cuşca din capăt, vreţi să-i vedeţi?

– O, da… Hai şi tu, mami! şopti Rosie, apucându-şi mama de mână şi trăgând-o după ea.

– Ah, ce scumpi sunt! exclamă mama când îi văzu prin plasa de sârmă a cuştii. Uită-te la cel negru!

Dar Rosie scruta neliniştită cuşca. În coş dormeau patru pisoi, ghemuiţi unul într-altul – unul negru şi trei tărcaţi. Nu se vedea însă nicio pisicuţă frumoasă cu blană roşiatică.

Roşcovana nu era aici!

Capitolul patru

– Nu plânge, Rosie! îi spuse mama cu glas blând, în timp ce se întorceau la maşină.

Fetiţa se chinuia să-şi înghită lacrimile, dar câteva i se scurseră oricum pe obraz. Se întreba ce putuse să se întâmple la fermă când fuseseră prinse pisicile.

De ce nu era şi Roşcovana cu ele?

Probabil găsise o modalitate de a ieşi din hambar pe furiş şi fugise. Dar de ce? Poate se speriase de fetele de la centru, dar Rosie îşi închipuia că poate rămăsese acolo ca s-o aştepte pe ea. Poate nu voise să meargă cu celelalte pisici de dragul ei, pentru că îi adusese mâncare şi se jucase cu ea.

Citise despre pisicile vagaboande pe internet şi ştia că se pricep să vâneze, dar Roşcovana era prea mică pentru a fi în stare să se hrănească singură. Mama ei cu siguranţă le aducea încă de mâncare şi le arătase cum să prindă şoareci în hambar. În lipsa ei, pisicuţa risca să rămână flămândă. Rosie dădu

din cap cu convingere – trebuia să se ducă la fermă. Trebuia neapărat s-o găsească, oricât ar fi durat.

Rosie era hotărâtă să se oprească a doua zi la fermă şi s-o caute pe Roşcovană, dar, când ajunse împreună cu bunica în dreptul curţii, amândouă rămaseră cu gura căscată. Bunica venise pe altă parte s-o ia de la şcoală, pentru că trebuise să treacă pe la magazin, şi acum, când se apropiară, nu le veni să creadă.

– Doamne, dar ştiu că nu s-au codit! exclamă bunica.

Un gard enorm de sârmă înconjura curtea. Peste tot erau agăţate anunţuri pe care scria cu litere de-o şchioapă că oricine intră pe şantier e obligat să poarte cască, iar copiii nu au voie să se joace pe terenul împrejmuit. Ferma se transformase deja în şantier!

Rosie îşi lipi faţa de plasa de sârmă. Înăuntru nu se vedea nici urmă de activitate, locul părea pustiu.

– Nu putem să intrăm s-o căutăm? întrebă ea.

– Nu, Rosie, uite! Spune că nimeni nu are voie să intre neautorizat, oftă bunica. O să trebuiască să mai trecem pe aici şi să sperăm că o vom zări la un moment dat – sau putem să-i rugăm pe muncitori să se mai uite după ea. Acum nu e nimeni, dar bineînţeles că în curând o să fie, altfel nu s-ar fi deranjat să pună gardul ăsta, nu?

Bunica avea dreptate. A doua zi văzură doi bărbaţi cu căşti galbene umblând pe şantier cu un mic aparat care piuia şi care, ghiciră Rosie şi bunica, era probabil vreun dispozitiv inteligent de măsurare. Dură o vreme până

izbutiră să le atragă atenţia, dar, în cele din urmă, unul din ei se apropie de gard.

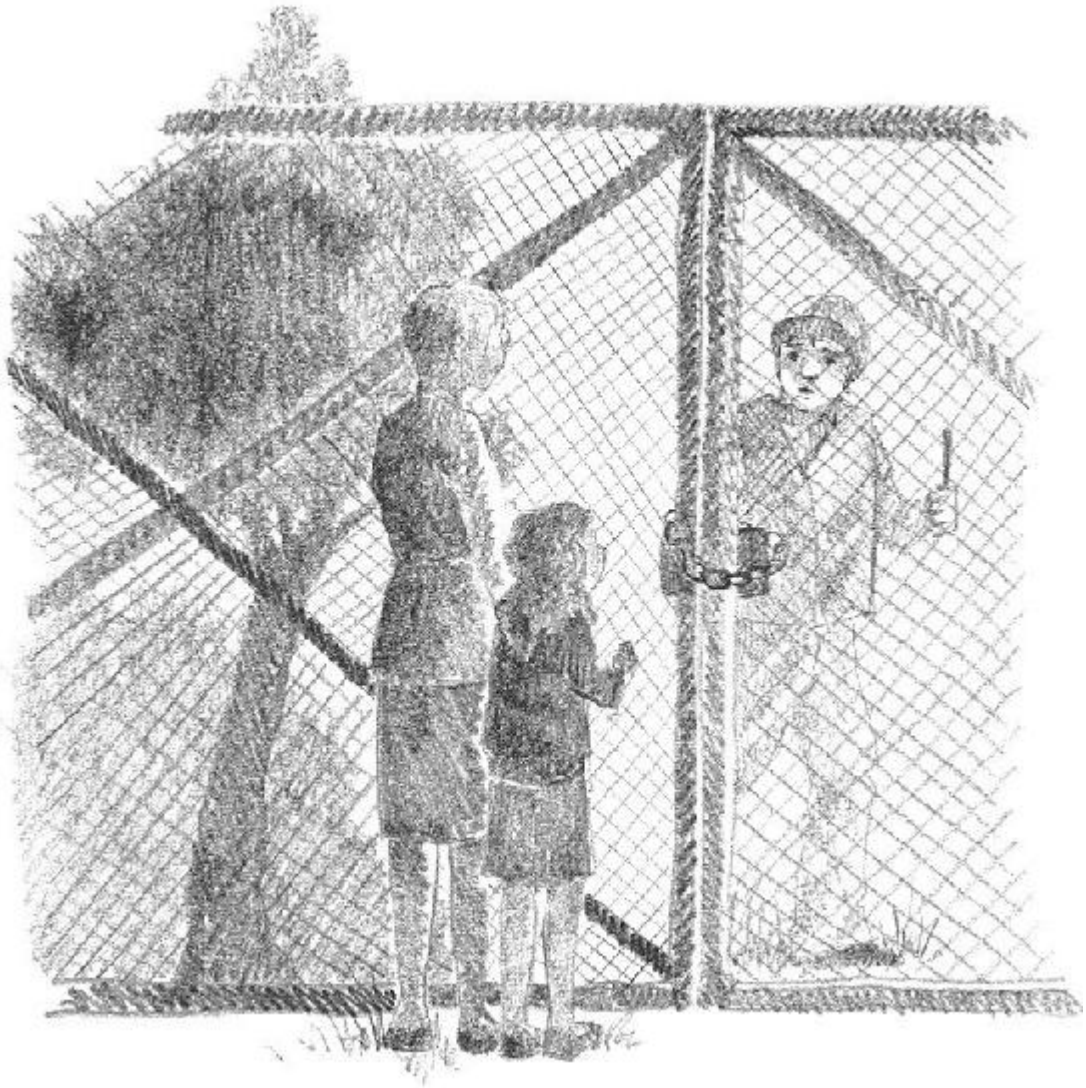

– Ce doriţi?

– Aţi văzut cumva o pisicuţă pe-aici? întrebă Rosie cu glas neliniştit. Au fost nişte pisici în curtea fostei ferme, care au fost duse la un centru pentru animale, dar se pare că un pui a fugit şi... Fetiţa se opri, încurcată. Ne gândeam dacă n-aţi văzut-o dumneavoastră. O pisicuţă roşcată.

– Nu, îmi pare rău.

Muncitorul se răsuci să plece. Rosie nu îndrăzni să-l mai cheme, deşi ar fi vrut.

– Puteţi să vă uitaţi după ea, vă rugăm? strigă bunica, şi Rosie îi strânse mâna, recunoscătoare.

Voise şi ea să spună acelaşi lucru.

Se îndepărtară de curte. Fetiţa întorcea întruna capul, suspinând amărâtă. Văzură încă multă vreme gardul înalt de sârmă.

– Nu-ţi pierde nădejdea, Rosie! îi spuse bunica. Nu se ştie niciodată.

Dar fetiţa simţea fără să vrea că şansele de a o găsi pe Roşcovană erau din ce în ce mai mici. Dacă scăpase înainte să fie înălţat gardul? Poate nici nu mai era acolo!

Roşcovana se ascundea în hambar, între două baloturi de fân. Scotea din când în când capul ca să privească în jur şi tremura de fiecare dată când muncitorii treceau bubuind cu ghetele lor grele prin faţa uşii. Cine erau oamenii aceştia? Şi de ce umblau atâta, făcând aşa o gălăgie în jur? Pisicuţa sperase că mama, fratele şi surorile ei aveau să se întoarcă, dar acum era aproape sigură că plecaseră pentru totdeauna. Dacă mama ei ar fi fost încă prin preajmă, n-ar fi trebuit oare să vină s-o caute până acum?

Se ascunsese în hambar când bărbaţii aceia veniseră să instaleze gardul şi apoi, a doua zi dimineaţă, fugise înapoi acolo când îi văzuse că se întorc. Nu îndrăznea decât să scoată botul din când în când, ca să vadă dacă

plecaseră. Îi era îngrozitor de foame, iar în sacii cu gunoi de lângă casă îi era tot mai greu să găsească de mâncare.

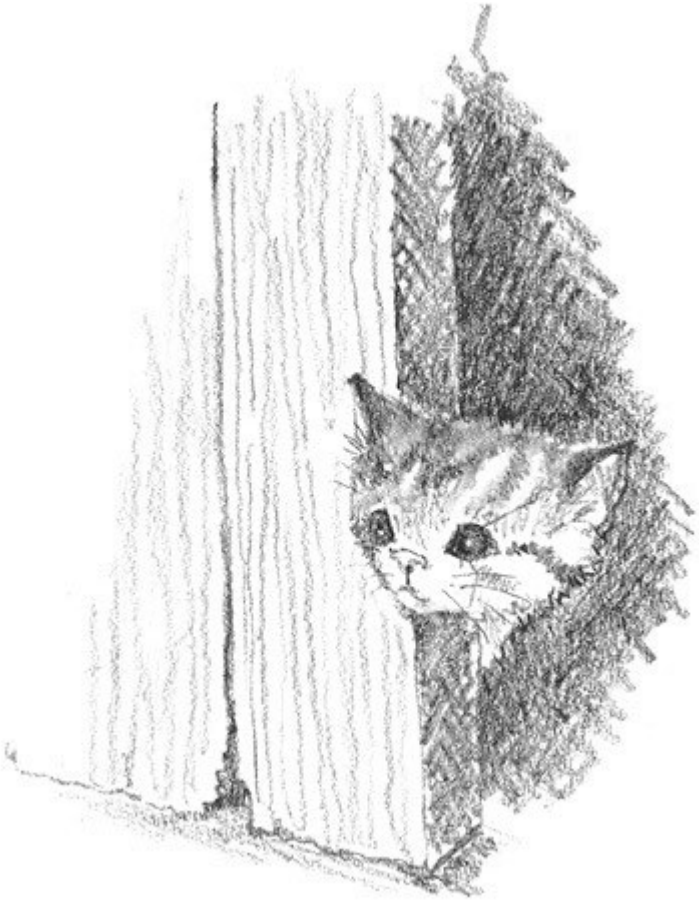

Afară se auziră voci. Oare veneau şi alţi oameni? Pisicuţa se scutură de un fior. Ar fi vrut ca ferma să redevină locul liniştit şi sigur care fusese înainte. Ascultă abătută zgomotele din jur, dar apoi, brusc, ciuli urechile. Cunoştea vocea aceea! Era fetiţa! Venise, deci! Oare ştiuse că era flămândă şi-i mai adusese vreun sendviş? Neliniştită, scoase capul pe uşă; blana i se zbârlise pe spinare.

Bărbaţii erau tot acolo, iar fetiţa vorbea cu unul dintre ei. Ah, dac-ar fi plecat muncitorii! S-ar fi putut duce îndată la ea! Poate fetiţa nu ştia că ea era acolo. Scoase un mieunat subţire, sfios, sperând că ea avea s-o audă. Dar nu îndrăzni s-o cheme mai tare, de teamă să nu fie văzută de vreun muncitor.

O, nu! Fetiţa se întorcea să plece. Se îndepărta!

Rosie porni cu paşi trişti pe stradă, alături de bunica, lăsând-o pe pisicuţă să se uite cu disperare în urma ei.

Fetiţa plecase, şi Roşcovana nu ştia dacă avea să se întoarcă. Se simţi mică şi speriată, şi foarte, foarte singură...

Capitolul cinci

Vineri, bunica o aştepta ca de obicei pe Rosie afară, lângă clădirea şcolii. Cădea o ploaie slabă, şi Rosie întârzia. Ea şi Millie fură printre ultimele care ieşiră. Millie o ţinea pe după talie.

– Rosie e foarte supărată din cauza Roşcovanei, îi explică ea bunicii.

– Pur şi simplu mi-e teamă că n-am s-o mai văd niciodată, şopti Rosie cu tristeţe.

– Nu trebuie să te dai bătută! o încurajă Millie cu glas hotărât.

Mama ei se apropiase de ele şi o privea pe Rosie îngrijorată.

– E totul în regulă, Millie? întrebă ea, şi fetița îi povesti despre pisicuţa roşcată care dispăruse.

– Of, biata de ea! murmură mama ei. Ai încercat să pui undeva puţină mâncare ca s-o atragi, dac-o mai fi pe-acolo?

Rosie ridică privirea.

– Nu! Nu, n-am încercat, dar ar trebui! Putem să mergem azi, bunico? O, nu, ar fi trebuit să-mi păstrez sendvişurile pentru ea!

– Poţi să-i cumperi nişte mâncare pentru pisici de la magazin, îi sugeră Millie. Lui Sammy îi place foarte mult, mai ales gustările cu somon.

– Te rog, buni! se rugă Rosie. Îţi dau eu pe urmă din banii mei de buzunar.

Bunica zâmbi.

– Cred că am să găsesc ceva mărunţiş prin portofelul meu. Hai atunci, să mergem!

– Ah, aş vrea să vin şi eu cu voi, dar am lecția de dans, zise Millie. Mi-ar plăcea foarte mult s-o văd. Sigur o să iasă din ascunzătoare dacă simte mâncarea.

– Îţi mulţumesc pentru idee, îi zise Rosie recunoscătoare, şi ea şi bunica o porniră cu pas vioi către magazinul pentru animale.

– Sună-mă şi spune-mi dacă ai văzut-o! strigă Millie după ele, şi Rosie se întoarse şi-i făcu cu mâna.

Millie înţelesese imediat de ce era prietena ei atât de supărată. Ea însăşi îşi iubea foarte tare motanul alb şi pufos. Sammy se pierduse vreo două zile cu un an în urmă, şi Millie fusese atunci într-o stare groaznică.

Rosie alese bobițele cu gust de somon, după cum o sfătuise Millie. Sammy era un motan frumos şi dolofan şi-i plăcea să mănânce, aşa că şi Roşcovanei ar fi trebuit să-i placă. Apoi bunica şi nepoţica se întoarseră la fosta fermă. Încă de la capătul străzii auziră zdrăngăneli şi huruit de vehicule mari. Schimbară o privire şi grăbiră pasul, ca să vadă ce se întâmplă.

Şantierul arăta deja schimbat. Muncitorii dărâmau hambarul! Un excavator galben uriaş trecea bubuind de cealaltă parte a gardului. Până şi Rosie se sperie de cât de mare şi de zgomotos era. Ah, cum s-ar fi putut simţi o pisicuță!

– O, nu! strigă Rosie. Acolo dormeau pisicile!

Se uită cum excavatorul muşcă din pereţii hambarului şi se agăţă de gard, lipindu-şi faţa atât de tare de el, încât simţi cum sârma i se imprimă pe frunte. Privi înfrigurată peste tot în jur: nu se vedea nici urmă de pisicuţă.

– Nu-i aici, nu? zise ea cu voce tremurătoare. Sper că nu era în hambar când... când au început să-l dărâme...

Bunica se uita ţintă la muncitori şi la maşinăriile lor şi oftă.

– Nu ştiu, Rosie. Ar putea să se fi ascuns pe undeva, pentru că în mod cert s-a speriat. E atâta vacarm, că s-ar putea să vrea să iasă, dar n-are curaj. Bunica îşi prinse nepoţica de mijloc. Încearcă să-i pui mâncarea! o îndemnă ea cu glas blând. Poţi să arunci câteva boabe prin gard. Poate o atrage mirosul. O ajută apoi pe Rosie să desfacă pachetul. Doamne, cred că o să le adulmece de la un kilometru, nu ţi se pare? Au un miros de peşte de-ţi mută nasul din loc!

Boabele miroseau într-adevăr foarte puternic, şi Rosie vârî câţiva prin ochiurile plasei de sârmă. Apoi aşteptară amândouă, uitându-se cum muncitorii, cu vestele şi căştile lor galbene, dădeau la o parte scândurile sfărâmate – tot ce mai rămăsese din vechiul adăpost al pisicilor. Dar Roşcovana nu apărea. Nicio pereche de mustăţi albe şi lungi nu se iţi de după vreun balot de paie şi nicio codiţă roşcată nu licări de după colţul casei. Nu se vedea nimic nicăieri. După zece minute de aşteptare, în care amândouă o chemară de mai multe ori, bunica se întoarse spre nepoţică.

– Ploaia s-a înteţit, Rosie! Hai mai bine să mergem! O să ne întoarcem. Poate te aduce mami aici mâine sau duminică. Nu ne dăm noi bătute!

Fetiţa încuviinţă din cap, simţindu-se ceva mai uşurată. Nu, n-avea să se dea bătută. Trebuia s-o găsească pe Roşcovană!

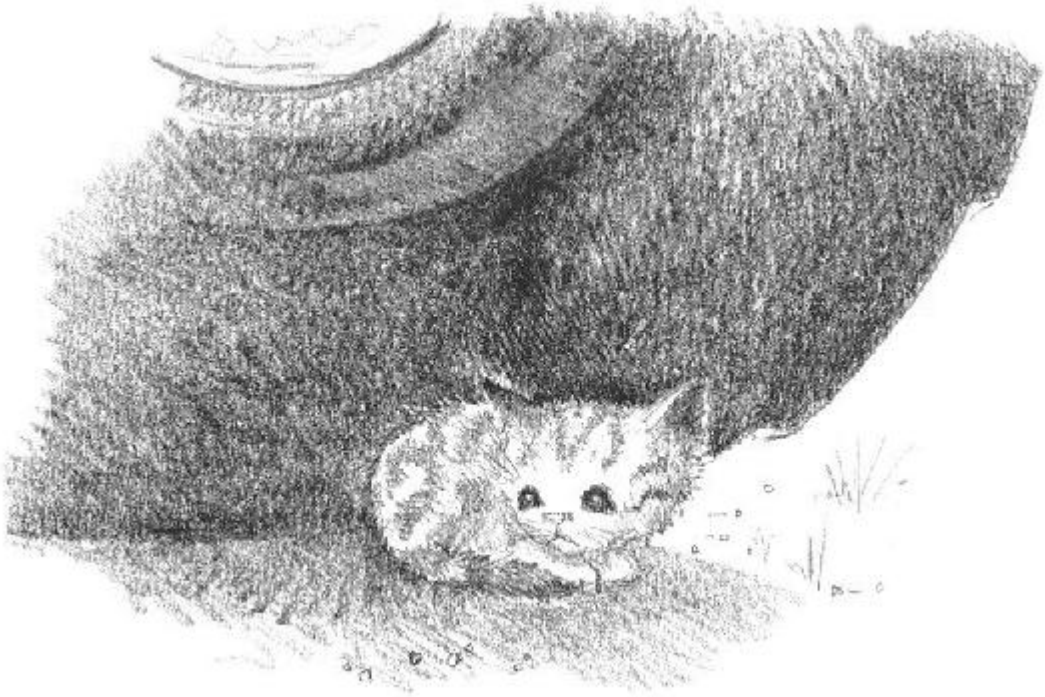

Deşi nu era decât în celălalt capăt al curţii, pisicuţa nu le văzuse. Se ascundea sub tractorul abandonat, cutremurându-se de fiecare dată când excavatorul se năpustea asupra vechiului lor adăpost, sfărâmându-l. Scăpase cu fuga de îndată ce muncitorii intraseră în hambar şi de atunci se ascundea acolo. Ploaia o udase, îi era frig, îi era foame, iar acum nu mai avea nici măcar unde să doarmă!

În timp ce ultimele rămăşiţe ale hambarului erau puse la pământ, Roşcovana luă o hotărâre. Aici nu mai avea loc. De când îi plecase familia nu mai era căminul ei – şi îşi dăduse seama acum definitiv că mama ei n-avea să se mai întoarcă. Trebuia să plece şi să-şi găsească un adăpost nou.

Să se ducă oare s-o caute pe fetiţa cu sendvişurile?

Mama o aduse pe Rosie la fosta fermă duminică dimineaţă şi stătură amândouă lângă gard, chemând-o lungă vreme pe pisicuţa roşcovană.

– Mai pune nişte boabe! o îndemnă mama. Măcar să aibă ceva de mâncare.

Deodată, Rosie încremeni.

– Mami, uite!

– Ce-i? Ai zărit ceva? Eu nu văd nimic.

Mama iscodi cu privirea prin plasa de sârmă.

– Nu, tocmai asta e, că nu văd nimic! Mâncarea pentru pisici pe care am lăsat-o lângă gard vineri – nu mai e!

– Eşti sigură? întrebă mama.

– Foarte sigură. Am stat chiar aici, aşa că ar fi trebuit să fie de cealaltă parte a gardului. Roşcovana a fost aici, înseamnă, ea le-a mâncat! Ah, mami! exclamă fetiţa, uşurată şi fericită.

Se aplecă să mai scuture câteva boabe din pachet înăuntrul curţii.

– Rosie, ce-i acolo?

Fetiţa ridică privirea şi o văzu pe mama ei arătând undeva mai departe, pe o latură a curţii.

– Tu desluşeşti ceva? Uite acolo, lângă tomberoane, ceva parcă roşiatic...

Rosie sări în picioare. Mama avea dreptate. Pe o latură a casei fulgerase o fâşie de blană roşcată. Ea trebuia să fie!

Dar apoi micul animal se furişă pe teren mai deschis, în curte, adulmecând grămezile de scânduri rupte rămase din hambar. Era o vulpiţă roşcată, cu vârful cozii alb ca laptele.

– O, nu...! şopti Rosie.

Nu era prea mare, dar, în comparaţie cu pisicuţa, părea uriaşă.

– Ar putea să-i facă rău Roşcovanei şi... Ah, mami, sunt sigură că ea a mâncat bobițele pentru pisici!

Mama suspină şi dădu din cap apro-bator.

– Mi-e teamă că aşa s-ar putea să fie.

Se întoarseră triste şi o porniră agale pe stradă. Rosie se lupta să-şi înghită lacrimile. Îşi promisese sieşi că n-avea să se dea bătută, dar situaţia începea să pară fără ieşire...

În seara aceea, mama se hotărî s-o înveselească. La televizor tocmai urma o emisiune care le plăcea amândurora, şi ea urcă repede la etaj, s-o roage pe fetiţă să coboare.

– Rosie! o chemă ea, deschizând uşa dormitorului. Vii jos? Ah, Rosie!

Fetiţa ei stătea ghemuită pe podea, rezemată de pat, cuprinzându-şi genunchii cu braţele.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă mama, aşezându-se lângă ea. Plângi!

– N-o s-o mai văd niciodată, se smiorcăi Rosie. Dacă a păţit ceva? continuă ea în şoaptă. Poate a fost rănită când au dărâmat hambarul. Poate a rămas închisă pe undeva. Poate a mâncat-o vulpea.

Şi lacrimile i se rostogoliră iar pe obraji, nestăpânite.

– Ei, Rosie, nu spune asta! Mama o strânse la piept. Nu cred că vulpile atacă în mod normal puii de pisică. Îţi închipui tu tot ce-i mai rău, dar, de fapt, s-ar putea ca pisicuţa să fie bine mersi. Probabil stă ascunsă pentru că i-e teamă de muncitori. Se uită la ea şi o mângâie pe creştet. Ţii mult la Roşcovana asta, nu-i aşa? Ai încercat atât de mult să te împrieteneşti cu ea – bunica mi-a povestit cu câtă răbdare te-ai străduit s-o faci să te placă. Mama ezită o clipă. Rosie, să ştii că am putea să adoptăm unul din ceilalţi pisoi de la centrul pentru animale... Nu-ţi plăcea cel negru?

Fetiţa ridică ochii înlăcrimaţi, cu o expresie îngrozită.

– Nu, nu se poate, mami!

– Bine, doar dacă n-o găsim pe Roşcovană, adăugă mama cu voce blândă.

Rosie clătină din cap.

– Mi se pare că ea are ceva special, spuse copila încet. Poate pentru că e şi ea roşcată, ca mine. Dar nu e numai asta. Pare foarte isteaţă şi e atât de jucăuşă...

Îşi răsuci o şuviţă cârlionţată pe deget, adâncită în gânduri. Era adevărat. Roşcovana chiar avea ceva special. Şi, dacă n-o găsea pe ea, Rosie nu voia niciun alt pisoi.

Capitolul șase

Roşcovana se simţise foarte curajoasă când hotărâse să plece de la fermă şi să-şi caute un nou adăpost. Aşteptase multă vreme după ce muncitorii plecaseră de pe şantier, iar fosta fermă rămăsese tăcută şi întunecată. Avea să găsească ea un loc cald şi primitor. Poate avea să dea chiar de fetiţa care-i adusese mâncare.

Nu-şi dăduse însă seama că gardul înconjura complet fosta gospodărie. Era foarte înalt şi fixat până la pământ, fără niciun gol. Biata pisicuţă nu putea să iasă! Degeaba zgârie şi scurmă la baza gardului, iar atunci când încercă să se caţăre pe el, nu izbuti decât să cadă. Până la urmă se îndepărtă cătrănită, abia târându-se de oboseală, să-şi caute un loc de dormit. Se vârî în cele din urmă printre buştenii din stiva de lemne a doamnei Bowen, în spatele casei. Nu era prea comod aici, dar părea un loc sigur, departe de maşinile gălăgioase şi urât mirositoare ale muncitorilor.

Majoritatea şoarecilor păreau şi ei să fi fugit de oameni. Pisicuţa fusese cât pe ce să prindă unul o dată, dar în ultima clipă mica făptură se strecurase într-o gaură în pământ, lăsând-o pe Roşcovană cu buza umflată, sleită de puteri şi flămândă. Când vâna mama ei părea atât de simplu! În ultimele

două zile găsise un soi de pastile rotunde, cu gust de peşte, undeva pe lângă gard, dar nu-i ajunseseră nici pe-o măsea. Văzuse chiar şi o vulpe învârtindu-se prin curte şi bănui că ea culesese bucăţelele cele mai bune din sacii de gunoi, pentru că nu mai reuşea să găsească nimic de mâncat acolo.

Pisicuţa simţea deja că-i pier puterile. Cu toate că ploaia pătrundea în culcuşul ei dintre buşteni şi o făcea ciuciulete, ea era recunoscătoare că măcar îşi putea potoli setea. Izbutise să lipăie apă din găleţile vechi risipite prin curte. Dar nu se putea hrăni doar cu atât. Era sigură că oamenii din jurul ei aveau mâncare. Îi simţise mirosul delicios, asemănător cu al sendvişurilor pe care i le aducea cândva fetiţa şi care fuseseră atât de bune. Sperase ca ea să se întoarcă, dar probabil nici ei nu-i plăceau maşinăriile acelea enorme, se gândi Roşcovana, amorţind treptat şi căzând într-un somn agitat.

O trezi mirosul de sendviş cu şuncă. Un muncitor se oprise din treabă ca să ia masa de prânz şi se aşezase pe unul dintre buşteni. Mirosul era irezistibil. Roşcata se descovrigă şi se strecură afară din ascunzătoare. Sendvişurile se aflau într-o cutie deschisă, aşezată lângă bărbatul care mânca. Rămăsese numai unul, din care ieşea la iveală o minunată bucată de şuncă rozalie. Ah, trebuia s-o mănânce! Pisicuţa ridică ochii spre omul care mesteca încet, cu privirea pierdută undeva în depărtare. N-avea s-o observe, nu?

Roşcovana repezi o lăbuţă în cutie, agăţând pâinea cu ghearele.

– Hei, şterge-o de-aici!

Bărbatul dădu cu mâna pe lângă ea, şi Roşcovana o zbughi îngrozită, fără să fi reuşit să înhaţe nici măcar o fărâmă de pâine. Se căţără în copacul care rămăsese în picioare într-un colţ al curţii, lângă gard, şi se lipi de una dintre crengi, dârdâind de spaimă. Nimeni nu mai încercase până acum s-o lovească. Privi temătoare în jos, înfigându-şi ghearele în coaja groasă. Nici în copac nu mai urcase vreodată înainte, dar instinctul o adusese, iată, într-un loc sigur. Bărbatul nu venise după ea.

Rămase acolo ore întregi, prea speriată ca să se mişte. Pe la mijlocul după-amiezii simţi că putea să coboare, că pericolul trecuse. Nu mai era însă la fel de uşor ca la urcat. Când se căţărase, nici măcar nu se gândise la ce făcea, suise pur şi simplu. Acum se uită în jos de pe creangă şi i se păru că pământul se află la o distanţă uriaşă dedesubt. Era condamnată să rămână în copac!

La şcoală, Rosie reuşi să treacă de orele din ziua aceea numai pentru că Millie o tot înghiontise, amintindu-i că doamna Wilkinson se uita la ea. Izbutea să se concentreze cam cinci minute la ce avea de făcut, apoi gândurile îi zburau din nou la Roşcovană.

Millie urma s-o însoţească la bunica după şcoală şi amândouă voiau să meargă s-o caute pe pisicuţă. Rosie se bucura că Millie părea atât de entuziastă, pentru că ea fusese dezamăgită de atâtea ori, încât îi venea deja greu să-şi păstreze nădejdea.

Când se apropiară de fosta fermă, Millie o luă la fugă înaintea ei.

– A! E un şantier în toată regula! Ah, Rosie, sărmana Roşcovană! Probabil e speriată de-a binelea cu toţi muncitorii ăştia în jur şi cu excavatoarele astea uriaşe! E atâta gălăgie!

Rosie dădu din cap cu tristețe şi se uită apatică prin gard. Terenul arăta deja cu totul altfel, odată ce hambarul dispăruse, şi curtea era plină de mormane de moloz. Nu se aştepta să găsească nimic. Dar ce se zărea totuşi în copacul cel mare de lângă gard? Rosie miji ochii, ca să vadă mai bine prin gardul de sârmă şi o trase pe Millie de mânecă.

– Millie! Bunico! Ia uitaţi-vă! Nu e o pisică acolo, în copac? Acolo, pe crean-gă. Nu, nu, dincoace, uitaţi-vă aici!

Printre frunzele deja îngălbenite se desluşi o clipă o scânteiere roşcată. Era greu să-ţi dai seama dacă fusese o pisică, dar în mod sigur ceva se mişca acolo.

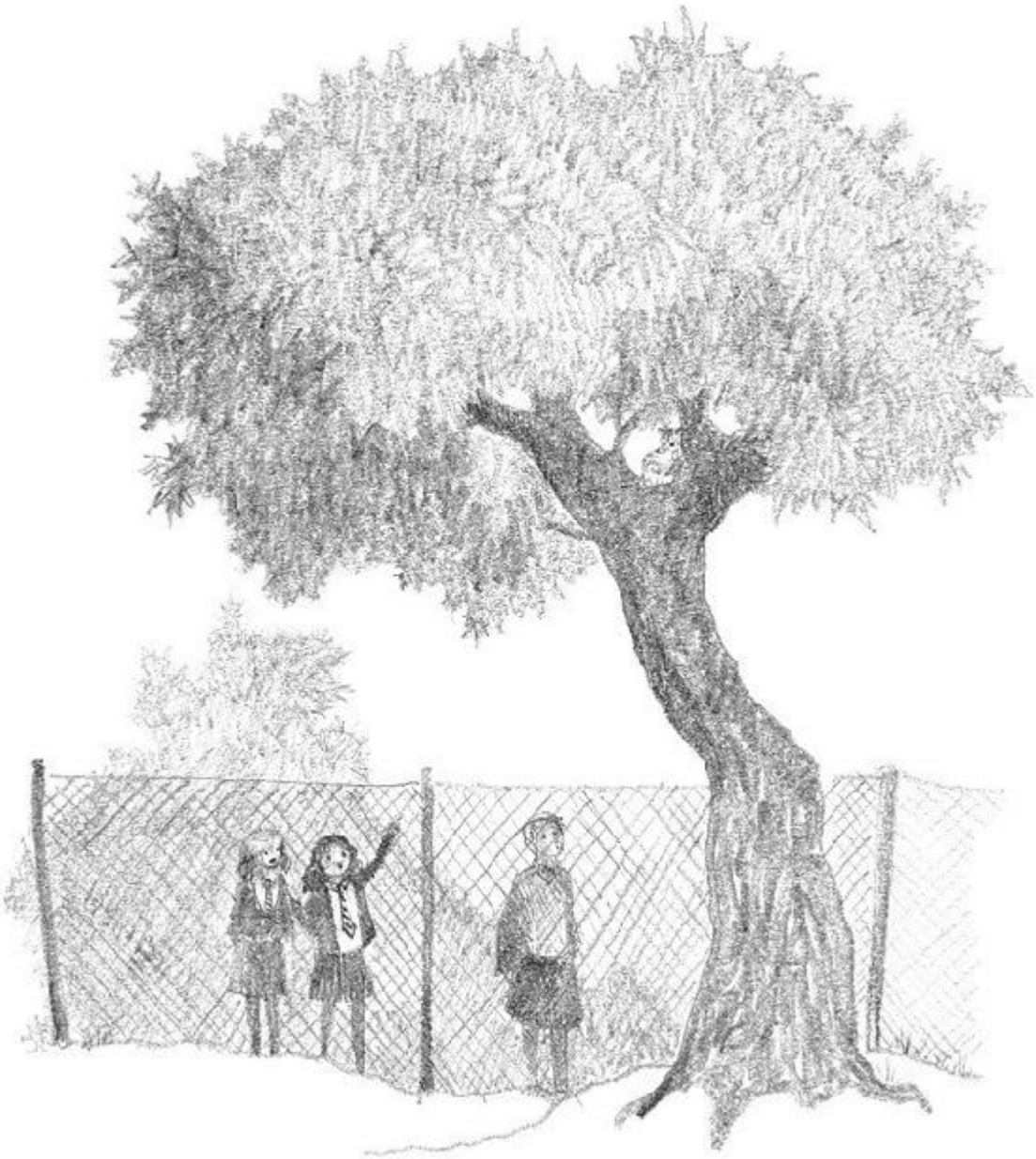

– S-ar putea să ai dreptate... murmură Millie cu îndoială. Nu văd prea clar.

Bunica iscodea şi ea cu privirea prin gardul de sârmă.

– Nici eu nu-mi dau seama...

– Ba da! Aşa e, sunt sigură! Rosie le privi însufleţită. Pisicuţa mea e acolo! Da, îi văd dungile de pe blăniţă! Ah, nici nu-mi vine să cred, nu mai aveam aproape nicio speranţă. Roşcovano! Roşcovano! Nu cred că mă aude, cu toate zgomotele astea. Rosie se încruntă. Ah, bunico, probabil e foarte speriată de tot ce se întâmplă aici! Trebuie s-o scoatem de acolo, s-o dăm jos, trebuie!

Se repezi spre poartă, pe lângă gard, şi Millie o luă la fugă după ea. Rosie strigă către unul dintre bărbaţii aflaţi în apropiere:

– Bună ziua! Iertaţi-mă! Aici, aici!

Dar muncitorul trecu mai departe, împingând o roabă. Nici măcar nu se uită la cele două fetiţe. Rosie scutură de poartă, dar nimeni nu părea s-o audă, era prea mare vacarmul din jur.

Bunica veni şi ea după ele, neliniştită.

– Rosie, potoleşte-te!

– Nu mă aude nimeni! răspunse Rosie cu o expresie nestăpânită. Trebuie să ne dea drumul, ca să mergem s-o luăm de acolo!

Bunica le dădu uşor la o parte de lângă gard, cu un gest blând, dar ferm.

– Fetelor, veniţi încoace, aici e un şantier! Nu cred că ne lasă nimeni să intrăm. Ssst, uitaţi-vă, iese cineva! O să-l întrebăm pe el.

Bunica îi zâmbi politicos muncitorului care le măsura cu o privire nedumerită.

– Iertaţi-mă, n-aţi văzut cumva o pisicuţă roşcată prin preajmă? Locuia la ferma care a fost aici înainte, şi acum a dispărut. Avem impresia că am văzut-o cocoţată în copacul acela.

Muncitorul clătină din cap. Nu părea să-i pese prea tare.

– N-avem pisici aici, îmi pare rău, spuse el şi dădu să închidă porţile.

– Ba e aici! strigă Rosie. Tocmai am văzut-o, sigur e aici. Aţi dărâmat casa, poate aţi rănit-o! Trebuie să ne lăsaţi s-o găsim!

Pe faţa muncitorului se aşternu o expresie încurcată. Bunica o strânse pe Rosie la piept.

– Linişteşte-te, Rosie! Iertaţi-mă, se adresă ea apoi bărbatului, fetele sunt foarte îngrijorate. Suntem sigure că am văzut-o acum câteva minute. Puteţi să vă uitaţi cumva după ea de acum încolo? Bunica scoase o chitanţă veche din geantă şi mâzgăli ceva. Iată numărul meu de telefon! V-aş fi recunoscătoare să-mi daţi un semn dac-o zăriţi.

Bărbatul luă bileţelul şi îl vârî în buzunarul vestei reflectorizante, apoi încuie poarta şi se îndepărtă. Rosie se uită în urma lui, şi lacrimile îi şiroiră din nou pe faţă. Era aproape convinsă că omul n-avea să mai pună vreodată mâna pe bucăţica aceea de hârtie.

Bunica le împinse pe amândouă departe de poartă. Se temea că muncitorii s-ar putea enerva şi le-ar putea interzice să mai vină acolo.

De sus din copac, Roşcovana auzise vocile. Era din nou fetiţa, cea care-i adusese mâncare, care o mângâiase. Se întorsese după ea. Era sigură că de asta se afla aici, chiar dacă nu venise singură. Pisicuţa încercase deznădăjduită să coboare, agăţându-se de scoarţa aspră a copacului.

Dar acum fetiţa pleca! Probabil n-o văzuse. Roşcata mieună cu disperare: „Te rog, aşteaptă-mă!“ Dar n-o auzi nimeni. Făcu un salt uriaş în jos de la

jumătatea trunchiului şi se repezi la gard.

„Întoarce-te! Întoarce-te! Sunt aici!“

Dar era prea târziu.

Capitolul șapte

Când se întoarseră acasă la ea, bunica le puse pe Millie şi pe Rosie să stea jos şi le aduse câte un pahar de suc.

– Nu trebuie să te înfierbânţi aşa, Rosie! spuse ea. Nu cred că ai cum să-ţi ajuţi pisicuţa dacă ţipi la oameni şi dai de vreun necaz, nu?

Fetiţa oftă şi clătină din cap. Bunica avea dreptate.

– Am avut impresia că nici măcar nu ne asculta, bunico, spuse ea necăjită. De-asta m-am supărat. Muncitorul acela a spus că nu sunt pisici fără măcar să stea să se gândească!

– Dar tu ai văzut-o, Rosie! interveni Millie. E încă acolo, şi asta contează cel mai mult! Era pisicuţa ta roşcată, nu?

Rosie zâmbi în sfârşit.

– Sunt absolut sigură că ea era. I-am văzut blăniţa în dungi, e aşa de frumoasă! Am zărit-o printre frunze. Ea era în copac, n-am nicio îndoială. Aş fi vrut să mă audă, dar era atâta gălăgie în jur! Sunt sigură că ar fi coborât să vadă dacă mai am sendvişuri. Rosie se încruntă. Sper că nu rămăsese cocoţată acolo. Oare s-o mai fi putut da jos? E un copac foarte mare.

– Ei bine, nu ne rămâne decât să ne ducem din nou mâine. Câtă vreme ne întoarcem înainte să vină mama să te ia acasă, nu mă deranjează dacă stăm mai mult pe-acolo. Dacă aşteptăm să plece muncitorii şi să se facă linişte, o să ne fie mai uşor. Bunica zâmbi. Dacă pisicuţa e tot acolo, o s-o găsim.

– N-am putea să mergem chiar acum? o rugă Rosie. Nu ştiu dacă sunt în stare să aştept până mâine…

Bunica scutură din cap.

– Se face târziu, şi amândouă trebuie să vă beţi ceaiul. Mâine putem merge imediat după şcoală.

– Bine, oftă Rosie.

Roşcovana se aşezase lângă gard şi mieuna jalnic. Fetiţa fusese aici, şi ea o pierduse! Zgârie disperată sârma, sperând s-o poată rupe şi să fugă după prietena ei, dar gardul nu se clinti. Era în continuare prizonieră în curtea fostei ferme.

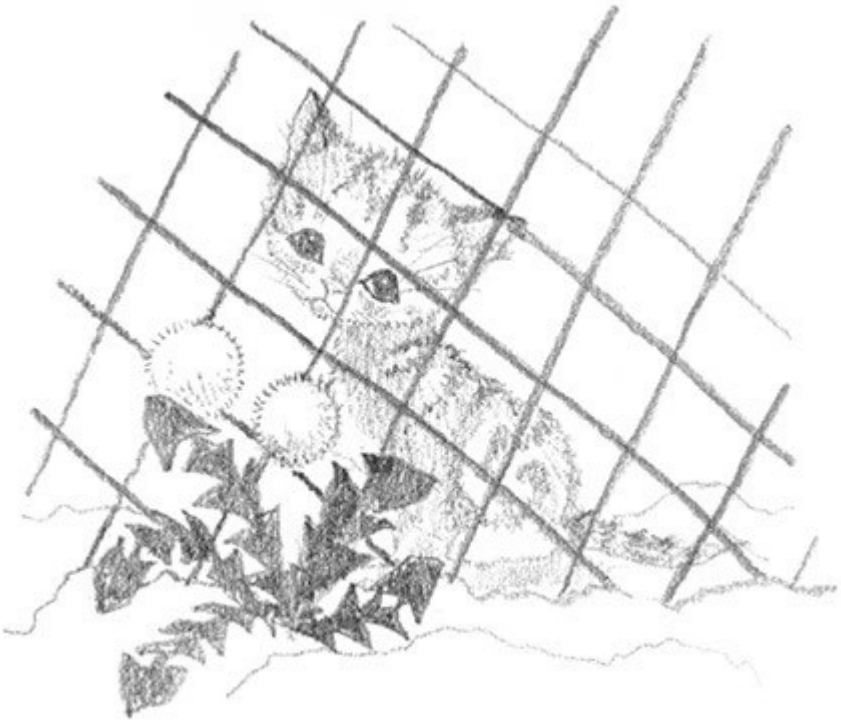

Se întoarse amărâtă la stiva de buşteni, ferindu-se din calea muncitorilor. Măcar ştia că fetiţa venise. Poate avea să se întoarcă şi a doua zi, nu?

Rosie o luă la fugă pe stradă. Nici n-o mai auzi pe bunica strigându-i să meargă mai încet. Era disperată să ajun-gă mai repede la şantier şi să vadă dac-o mai găsea pe Roşcovană. Când fu în sfârşit în dreptul copacului de lângă gard, acolo unde o zărise cu o zi în urmă, îşi vârî degetele prin ochiurile de sârmă, scrutând plină de speranţă frunzişul des. De data asta nu se vedea nicio sclipire roşiatică. Rosie oftă. Nu se putea aştepta ca pisicuţa să fie în exact acelaşi loc unde-o văzuse cu atâtea ore înainte, ar fi fost o prostie.

„Şi totuşi, e aici“, îşi spuse ea hotărâtă. „Nu trebuie decât să mă uit cu atenţie.“

Merse tiptil pe lângă gard, încercând să nu-i scape nimic din ce mişca în curte. Din păcate, Roşcovana ar fi putut să doarmă pe undeva, în vreo ascunzătoare, nevăzută. Sau ea putea foarte uşor s-o treacă pur şi simplu cu vederea.

Deodată, îşi ţinu răsuflarea şi simţi că tot pieptul i se goleşte de aer. Pisicuţa era acolo! Stătea atât de nemişcată, încât n-o văzuse la început. Se ghemuise sub roata uriaşă a tractorului părăsit, acolo de unde, cândva, o ademenise ea cu sendvişurile. Avea urechile lăsate pe spate, lipite de cap, şi urmărea cu atenţie mişcările muncitorilor. Fetiţa simţi cum i se strânge inima când o văzu cât ajunsese de slabă.

Se lăsă pe vine lângă gard.

– Roşcovano! şopti ea, nevrând s-o sperie, dar bineînţeles că pisicuţa n-o auzi.

Rosie o chemă din nou, ceva mai tare, şi-i văzu urechile zvâcnind.

– Roşcovano!

De data asta îi făcu şi cu mâna şi observă cum ochii pisicuţei se lărgesc dintr-odată. O văzuse! Roşcata se ridică încet, precaută, şi se furişă prin curte către ea, punând jos câte o labă odată şi aruncând în jur priviri temătoare.

Ochii fetiţei se umplură de lacrimi: era atât de speriată!

– Hei, Roşcovano! îi şopti ea cu blândeţe, căci pisicuţa se oprise la vreun metru de gard.

Stătea acolo şovăitoare, cu privirea pironită asupra ei, şi scoase un mieunat subţire, sfios. Oare fetiţa venise pentru ea?

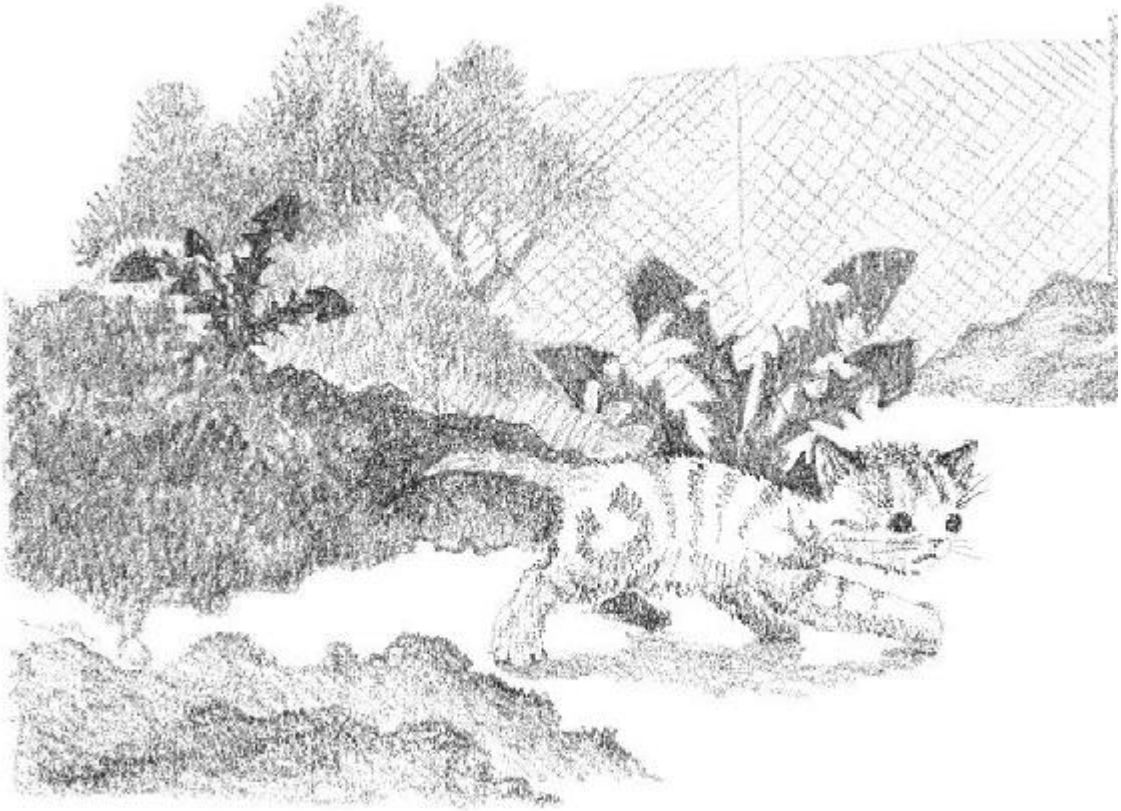

– Ah, Roşcovano, mă bucur atât de mult să te văd! murmură Rosie. Eşti bine? N-arăţi rău, doar că ai slăbit îngrozitor. Fetiţa chicoti. Nu ştiu de ce-ţi pun toate întrebările astea, de parcă ai fi în stare să-mi răspunzi… Cu mişcări lente, ca să n-o sperie, Rosie scotoci prin rucsac. Uite, ţi-am adus preferatul tău… Deschise cutia pentru mâncare, scoţând de acolo sendvişurile pe care i le păstrase. E şuncă foarte bună, Roşcovano, vino să guşti!

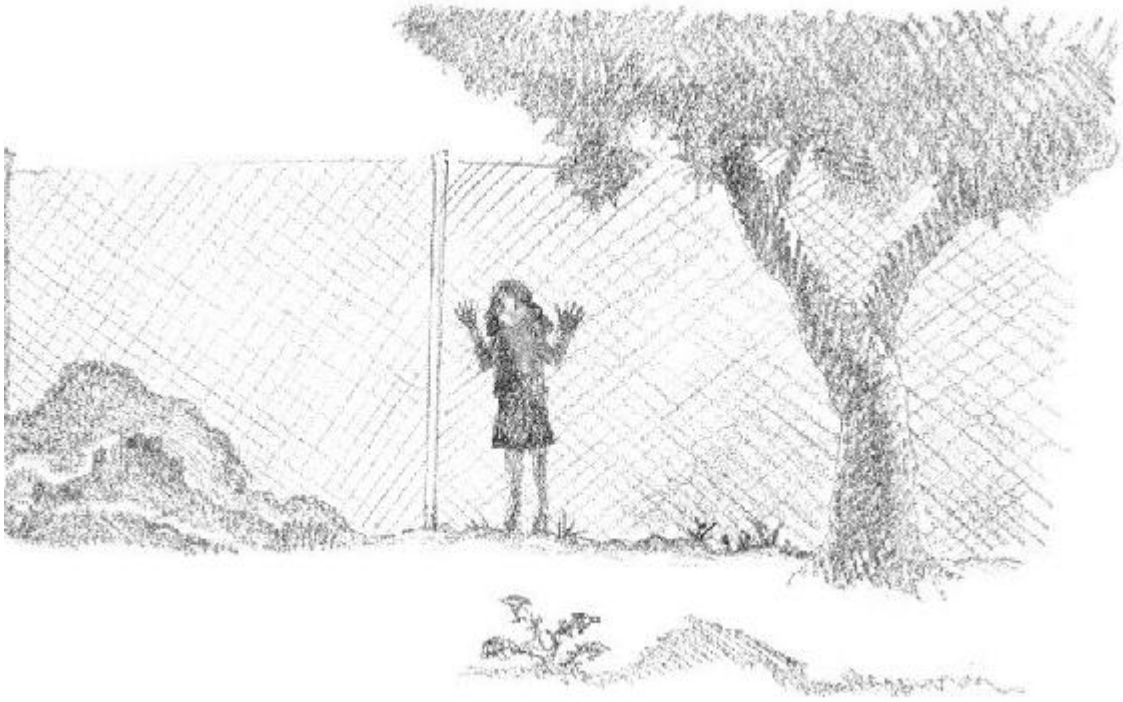

Pisicuţa o luă la fugă spre ea. Deci se întorsese de dragul ei! Şi îi adusese mâncare! Era încă neliniştită, dar fetiţa se purtase întotdeauna cu blândeţe, iar mâncarea mirosea pur şi simplu prea bine ca să se poată abţine. Deşi se născuse fără stăpân, roşcata se obişnuise ca Rosie s-o hrănească de când era foarte mică, şi acum îi fusese dor de ea. Se lăsă în şezut de cealaltă parte a gardului şi mieună plină de speranţă.

– Uite, ia, e în regulă, spuse Rosie râzând şi strecurându-i bucăţele de sendviş prin ochiurile sârmei.

Roşcovana le înfulecă pe nerăsuflate.

– Ai zice că n-ai mâncat de o săptămână, spuse fetiţa şi căscă ochii. De fapt, chiar e o săptămână, nu? Cred că eşti lihnită. Mai ia!

– Rosie, nu pot să cred că ai găsit-o! Nu vreau să mă apropii, ca să n-o sperii, bine? O să rămân aici, mai la distanţă.

Bunica se rezemă de gardul de pe cealaltă parte a străzii, uitându-se la nepoţica ei şi la pisicuţă.

Roşcovana termină sendvişul şi adulmecă pe pământ, nevrând să scape nicio firimitură. Fusese o masă excelentă, dar ei tot îi era foame. Se întrebă dacă fetiţa mai avea ceva. O privi nesigură şi făcu câţiva paşi înainte, şovăitori, venind tot mai aproape. În cele din urmă ajunse până la gard şi-i mirosi degetele. Le linse chiar, să vadă dacă nu aveau gust de şuncă.

Rosie chicoti – limbuţa o gâdila – şi o scărpină după urechi. Abia dacă ajungea până la ea, căci ochiurile gardului erau prea mici ca să-şi poată trece toată mâna prin ele.

– Oare cum o să te scoatem de acolo? murmură Rosie şi o mângâie pe creştet cu un singur deget.

Ea coborî capul, sfioasă, frecându-se de gard. Era o zi caldă şi însorită, ea fusese hrănită, şi acum o persoană foarte prietenoasă o dezmierda cu mare plăcere. Închise ochii şi se puse pe tors, foarte încet, doar ca un mic sfârâit în piept.

Rosie o simţi torcând când se rezemă de gard şi începu s-o mângâie pe tot corpul. Aproape că-i venea să toarcă ea însăşi, şi pe faţă i se răspândi un zâmbet fericit.

– Toarce! îi şopti ea tare bunicii.

Tocmai se întreba dacă n-ar trebui să strige către unul dintre bărbaţii din apropiere şi să-l roage s-o ia pe Roşcovană şi să i-o aducă. N-ar fi durat mult, şi cu siguranţă muncitorii n-aveau nevoie de un pisoi care să li se învârtă printre picioare…

Dar, în aceeaşi clipă, unul dintre ei se poticni şi scăpă găleata pe care o ducea în mână şi care căzu la pământ cu un zăngănit monstruos. Roşcovana sări cât colo, îngrozită, iar Rosie tresări nervos, cu inima bubuindu-i în piept.

Pisicuţa dispăruse, panicată, ţâşnind de-a curmezişul curţii, şi fetiţa se uită tulburată în jur după ea, agăţându-se cu disperare de gardul de sârmă. Roşcovana avusese încredere în ea, îi plăcuse chiar să se lase mângâiată – şi acum toate acestea se duseseră pe apa sâmbetei! Fetiţa oftă deprimată. Roşcata era foarte speriată. Nu era vina ei, desigur, dar era limpede că n-avea să lase pe niciun muncitor s-o ia în braţe. Fugise ea şi de fetele de la centrul pentru animale – iar de atunci, timp de o săptămână, nu văzuse decât nişte străini cu cizme grele care îi invadează locuinţa!

Pe ea ar fi lăsat-o s-o hrănească şi s-o mângâie. Dar ea era de o parte a gardului, iar Roşcovana, de alta. Cum avea să reuşească s-o scoată de-acolo?

Capitolul opt

– Ah, Rosie, a venit atât de aproape! Bunica se apropie în grabă, cu o expresie deznădăjduită. Ce ghinion ai avut! Chiar părea că are încredere în tine, clătină ea din cap cu amărăciune. Nici nu-mi vine să cred câtă răbdare ai avut cu ea! Chiar meriţi s-o poţi ţine, draga mea.

Fetiţa o strânse recunoscătoare în braţe.

– Bun, acum ce să mai facem? se întrebă bunica. Oare cum putem s-o scoatem de acolo? E prea speriată şi n-o să lase pe nimeni s-o ia în braţe – cred că tu ai fi singura care ar putea, dar muncitorii nu pot să-ţi dea voie să intri, chiar dacă ar vrea. În caz că păţeşti ceva, ei sunt răspunzători. Bănuiesc că o să trebuiască să-i sunăm pur şi simplu pe cei de la centrul pentru animale şi să-i rugăm pe ei să vină.

Rosie aprobă din cap.

– Nu m-am gândit că ei ar putea să ne ajute, dar cred că ai dreptate. Probabil că vor folosi o plasă sau o cuşcă, sau ceva asemănător, nu? Fetiţa se scutură de un fior. Bănuiesc oricum că e mai bine să stea într-o cuşcă

decât să stea acolo unde-o fi acum. Şantierul ăsta e chiar periculos. Numai că… o să se sperie îngrozitor şi s-ar putea să fugă iar de ei… Ah, bunico, trebuie să existe o altă cale! Rosie se aşeză pe fâşia de iarbă de la poalele gardului, gândindu-se. Bun, deci, eu nu pot să intru, aşa că trebuie să iasă ea, nu? Dar pur şi simplu nu văd cum – gardul ăsta e ca o închisoare, chiar şi pentru o pisică.

Bunica scoase un oftat.

– Am impresia că o să mai rămânem aici o vreme, nu? o bătu ea uşurel pe Rosie pe umăr. Stai şi uită-te după ea! Eu mă reped până acasă, să mai fac nişte sendvişuri. Nu durează mult.

Rosie ridică privirea.

– Nu-ţi face griji, o să mai aduc nişte şuncă şi pentru Roşcovană, o linişti bunica. Dar, dac-o prindem pe pisicuţa asta, va trebui s-o învăţăm şi cu altceva decât cu şuncă de cea mai bună calitate…

Rosie se uită în urma bunicii, cum mergea încet pe trotuar. Avea mare noroc cu ea! În primul rând, dacă bunica n-ar fi luat-o după şcoală, nici măcar n-ar fi cunoscut-o vreodată pe Roşcovană. Dar mai ales pentru că bunica nu se grăbea niciodată. N-o deranja să petreacă o oră întreagă afară, lângă gardul unui şantier, numai ca să caute o pisicuţă. Chiar era un lucru deosebit.

Fetiţa se întoarse din nou spre plasa de sârmă şi se uită la ea deznădăjduită. Dac-ar fi putut să se caţăre şi să sară peste! Muncitorii începeau deja să plece. După ce nu mai rămânea niciunul, n-ar fi văzut-o nimeni… Dar gardul era prea înalt, iar bunica sigur s-ar fi supărat. Când o lăsase aici, avusese încredere că Rosie se va purta cu chibzuinţă. Nu putea s-o dezamăgească.

Scutură gardul, făcându-l să se zguduie. Era chiar mai înalt decât cel de la şcoală, din jurul terenului de sport. Apoi se opri şi se uită la el gânditoare. Cel de la şcoală se scobise acolo unde oamenii se rezemaseră de el de-a lungul anilor, ba chiar, într-un loc, câţiva dintre băieţii cu un an mai mari săpaseră la un moment dat un tunel, într-o pauză de prânz când n-aveau ce face. Acum nu putea să treacă peste gard, dar poate că ar fi reuşit să treacă pe dedesubt. Sau, cel puţin, pisicuţa ar fi putut…

Se lăsă din nou pe vine şi examină baza gardului. Sârma cobora până la pământ şi era foarte bine întinsă între stâlpi, aşa că nu avea găuri – deocamdată. Rosie începu să caute un loc potrivit. Ei da, uite-aici, la vreo doi stâlpi distanţă… Cineva făcuse deja jumătate din treabă. Poate vulpea

pe care o văzuseră cu câteva zile în urmă. Orice-o fi fost, scurmase câţiva centimetri sub gard, după care renunţase.

Rosie săltă cu grijă plasa de sârmă. Era sigură că Roşcovana ar fi încăput pe acolo, dar ar fi fost bine să mai sape puţin, ca să nu existe niciun dubiu. Găsi un pietroi şi începu să îndepărteze pământul cât putea de repede, ridicând din când în când privirea ca să se uite după roşcată.

Şantierul era tăcut. În sfârşit, pisicuţa simţi că urechile şi mustăţile i se opriseră din tremurat şi scoase boticul de sub prelata neagră unde se refugiase după explozia aceea înspăimântătoare.

Vuietul excavatoarelor şi basculantelor, huruitul roţilor, strigătele muncitorilor nu se mai auzeau. Plecase toată lumea. Acum putea să iasă în siguranţă. Se strecură afară, dar cu urechile încă ciulite. De undeva de pe cealaltă parte a curţii răzbătea un fel de scârţâit înăbuşit. Nu-l făceau însă muncitorii. Să fi fost vulpea care-i furase mâncarea din tomberoanele de gunoi? O văzuse din nou cu o noapte în urmă.

Şi totuşi, nu simţea niciun miros, deci nu putea să fie vulpea. Ieşi cu paşi înceţi, şovăitori, în curte şi se luă după zgomot. Ai fi zis că râcâia cineva sub gard, deci poate că era, la urma urmei, vulpea. Blăniţa i se ridică pe spinare. Cu cât scăpa de aici mai repede, cu atât era mai bine. Roşcovana ocoli tiptil tractorul şi aruncă o privire iute către gard.

Era ea! Fetiţa! Zgomotul n-o speriase deci, n-o făcuse să plece! Săpa sub gard. Oare încerca să intre în curte?

Pisicuţa scoase un mieunat de bucurie şi se furişă prin iarbă spre ea, privind din loc în loc în jur, pentru orice eventualitate.

Rosie scăpă bolovanul din mână.

– Roşcovano!

Se lăsă repede pe călcâie, apucându-se de plasa gardului ca să se ţină, şi pisicuţa se opri, speriată de mişcările ei bruşte.

– Ah, scuză-mă! Fetiţa se aplecă din nou în genunchi, depărtându-se puţin de gard. N-am vrut să te sperii, Roşcovano. M-am bucurat doar să te văd! Uite! Rosie scoase ultimul pumn de boabe cu gust de peşte din pachetul pe care îl ţinuse în ghiozdan şi le împrăştie pentru puiul de pisică – dar pe partea ei de gard. Hai, vino, Roşcovano! Te rog!...

Pisicuţa adulmecă aerul cu o expresie gânditoare. Mirosul i se părea cunoscut. A, pastilele acelea rotunde pe care le găsise şi altă dată! Şi ele fuseseră de la ea? Hm, prefera sendvişurile cu şuncă, dar nu putea să se plângă. Şi totuşi, ca să ajungă să le mănânce, trebuia să se strecoare pe sub gard.

Veni mai aproape, tot cu pas şovăitor, şi cercetă gaura. Părea suficient de mare. Şi, oricum, sperase s-o întâlnească pe fetiţă şi să găsească o cale de scăpare. Exact asta îi oferea ea acum. Se uită fix la Rosie, cu ochii ei mari şi verzi, gata să aibă încredere în ea. Şi se hotărî.

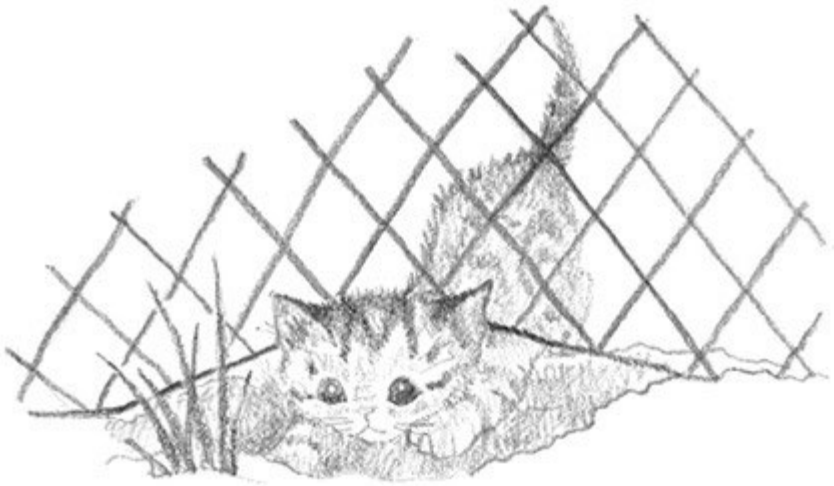

Rosie o privi la rândul ei drept în ochi, plină de speranţă şi în acelaşi timp rugătoare, îndemnând-o din toate puterile să aibă încredere în ea.

– Haide, micuţa mea!… şopti ea. Vino!...

Roşcovana se lăsă în jos şi începu să se strecoare pe sub gard. Plasa îi atingea blăniţa de pe spinare. Ieşi până la urmă pe partea cealaltă, se scutură şi strănută de praf, apoi aruncă o privire nerăbdătoare spre boabele cu gust de somon.

– Ia şi mănâncă, sunt pentru tine! o linişti Rosie, şi pisicuţa le hăpăi fără întârziere, făcând o mutră curioasă.

Ce aromă ciudată aveau! Nu i se părea totuşi neplăcută. Îşi linse mustăţile ca să fie sigură că nu-i scăpase nimic şi ridică ochii spre fetiţă. Apoi îşi puse o lăbuţă pe genunchiul ei şi mieună.

„Mai ai?“

– Ţi-e încă foame? zâmbi ea. Poţi să vii cu mine acasă la bunica… S-a dus să facă sendvişuri cu şuncă, preferatele tale. Se ridică în picioare, cu mişcări foarte încete, şi se dădu un pas înapoi. Vii? Ce zici? Vii, Roşcovano?

Şi, dând din coadă fericită, pisicuţa o porni după ea, către casă.

HOLLY WEBB

Holly Webb trăiește în Berkshire, împreună cu soțul și cu cei trei copii. Pisicile ei fac mereu gălăgie în jur când scriitoarea stă și scrie la computer.